

Uši a Vítr

NA VLNĚ HOŘÍCIHO PSA | POESIE: P. FORMŠ | AUTOBUS NA CESTĚ | FILMOVÉ OKÉNKO | ÚHLY POHLEDU | RECENZE | ANKETA K AUTORSKÉMU PRÁVU

Rozhovor s Miroslavem Václavkem

Narodil jsem se 19. 8. 1965 za okrajem větru a jsem možná pouze něčí sen a i vy se mi jenom zdáte, ale příslušné listiny říkají, že tomu bylo v Rýmařově a nyní žiji, nebo sním v Šumperku, kde pracuji jako manažer. Protože nevíím jak jinak svoji práci popsat.

Poznal jsem tě přes tvého bratra Vencu, když jsem na internetu objevil tvé básně. Můžeš nám přiblížit, jak jsi se dostal k psaní? Co tě vlastně formovalo?

To, že píšu a tvořím touto formou, má nepochybně více příčin. Jednak jsou to geny, protože bratranec mého dědy byl Bedřich Václavěk, po kterém jsou pojmenovány ulice, kde se kochám pohledem na plechové tabulky a taky i to, že doma jsme měli rozsáhlou a skvěle zásobenou knihovnu, což způsobilo to, že jsem naprostý knihomol a literatura je tak od dětství mojí přirozenou součástí. První poezii jsem napsal asi v šestnácti, nepochybně jako reflexi na Henry Wadsworth Longfellowa, Rudyarda Kiplinga, Jamese Weldona Johnsona, nebo Václava Hraběte a myslím, že nebyla úplně špatná. Dokonce mi po jejím přečtení Venca prorokoval, že ze mě něco bude. A tak když člověk napíše svoji první

báseň, ty ostatní už přijdou samy. Stejně jako ženy. Také nevíme jak to s nimi vlastně je. Ale těšíme se z nich a vlastně ani nepotřebujeme ono tajemství znát.

pokračování rozhovoru na straně 2

Debaty Hausmann a Vlach a vice versa

Luboš Vlach × básník × publicista × dietní disident × terapeut chuti × hudební vydavatel × konceptualista × cizinec a blíženeček × komparatista × partyzán × paličák český × nositel odznaku „SLOUŽÍM ZDRAVÍ LIDU“ × vyjmutý fond × editor partizánského ultra-zinu DNO × žije v Brně

M.: Posekal jsem zahrádku... norma se posouvá. Nejprve jsem jezdil tam a zpět, potom nahoru a dolů, v soustředných kruzích. Posekal, pokosil, vyžal meze... Napil jsem se mátového čaje. Psali, že šňupání máty peprné potlačuje pocit hladu. Myslím, že obě věty spolu souvisí pouze v jazyce. Co dvě hodiny si omátujeme nosánek a snížíme spotřebu o 3 000 kalorií na blavu.

L.: Kalorie se dávno nepočítají, to je už opuštěná dietetická normoteorie. Tato pavědecká metoda se nedopočetla proměnných. Stravovací poradci se holt přepočítali.

pokračování debaty na straně 8

Anketa

Jaký máš vztah k vlastním autorským právům? Máš potřebu se nechat někým zastupovat?

V Postižené oblasti nemůže nikdo říci, že by byl výhradním autorem hudby u nějaké písničky. Každý má na triku vlastní část celku a do té mu ostatní tu méně tu více kecají. Na naše CD Rubato jsme aplikovali autorské právo dle Creative Commons, které umožňuje komerčně používat naše písničky včetně dalších úprav. Nejsme v pozici, že bychom si z nějakých důvodů museli autorská práva hlídat. Pokud by někdo tvůrčím způsobem zpracoval naše songy, byli bychom jedině rádi, protože by to znamenalo, že ho naše hudba oslovila.

Nemám potřebu se někým nechat zastupovat, protože mě hudba neživí. Dělam ji jako koníčka pro radost a seberealizaci. Nechci se teď pokoušet si představovat, jak bych se choval, kdyby se situace změnila a začal bych dělat komerční hudbu, protože taková situace nenastane. S tím, co děláme a co chceme dělat, nikdy nebudeme potřebovat policajta, co by hlídal, jestli nám někdo někde neloupe perníček.

(Pavel Malý, bubeník kapely Postižená oblast)

Za sebe (a troufnu si tipnout, že i za P.P.D.) mohu říct, že nemám potřebu se nechat kýmkoli zastupovat. Své výtvořky dávám k dispozici komukoli a k jakémukoliv použití. Nicméně chápu, že mohou být umělci, kteří chtějí, aby jejich umělecké výtvořky nebyly volně k dispozici a dostávali za jejich použití, reprodukcí apod. tantiény a jejichž autorská práva a poplatky z nich plynoucí by za ně někdo „ošetřoval“ na základě konkrétního smluvního vztahu. Mám na mysli poplatky za použití výhradně jejich výtvořů k veřejné prezentaci (produkcí), a ne situaci, která zde panuje dnes, tedy praktikování presumpce viny, kdy musíme platit poplatky i za koupi mediálních nosičů apod., a kdy např. OSA požaduje platbu poplatků i za prezentaci tvorby autorů, jež nezastupuje.

(Jonatán, bubeník kapely Po pracovní době)

Autorské právo vnímám jako ochranu autora v prostředí, které může komerčně zneužít cizí, tedy autorovu, myšlenku. AP řeším jako organizátor benefičních akcí v jeskyních s OSA, tam je prostě dán zákon. Nicméně autoři si to takto sami vymysleli, OSA plní jen jejich vůli.

Jsem možná pouze něčí sen a i vy se mi jenom zdáte

Jaký byl život za bolševika v Rýmařově? Hodně jsi napovídal ve své prvotině Člun-ky...

Život v Rýmařově v oněch dobách se dal nazvat hnilobou duše a nakládáním těl do alkoholu. Asi jako všude v tehdejší Československé socialistické republice. Všudypřítomný rozvrat a rozpad po staletí definovaných a časem ověřovaných hodnot měl svoji podobu jak ve čpících fabrikách, které se rozpadaly stejně jako ti, kteří v nich pracovali, tak v útěku do soukromých emigrací za dveřmi bytů, nebo domů, kde si jedni potichu pouštěli Svobodnou Evropu a druzí se propíjeli k dalšímu dni. Aby výsledkem bylo jedno velké veřejné ticho, které si přivlastnila normalizační moc opírající se o bodáky nedaleké divize Střední skupiny sovětských vojsk v Bruntále. Všudypřítomné, odnikud nikam se pohybující kolony sovětských gruzaviků, veřejné obřady, jimiž se celebroyaly rudé mše k zachmuřeným podobiznám marxistických svatých a masových

vrahů na tribunách, nebo na transparentech, pohřební průvody procházející kolem našeho domu, škola a její muka dospívání, ale úplně nejvíc, ničím neohraňovaná příroda, ve které to hnusné, co se nalepilo na nohy, ruce a mysl během povinností zmizelo, jakoby nikdy neexistovalo a naše dětská těla i duše si brala nekonečná pole s obilím, v němž jsme zmizeli pod jeho hladinou, lesy, kterým se dá věřit i říčky a řeky, kde se dali chytat do ruky pstruzi, líni nebo vranky, úplně stejně tajně a načerno, jako později dívčí ňadra. A taky hudba. Hrozně moc hudby. Tátův kamarád emigroval do Austrálie a posílal magnetofonové pásky s Frankem Zappou a jinými skvosty, takže jsem měl naštěstí z čeho růst. Rýmařov také v oné době symbolizovala pestrá poválečná národnostní směsice, kterou tamní duch místa přetavil do podoby sudetského člověka. Mlčenlivého, tvrdého, přímého, pracovitého a rázného, takového, kterého hned tak něco nepoloží a který se umí s životem

porvat a milovat jej. Němci, Romové, Řeci, Češi, Moravané, Slováci, Poláci, Rumuni, Valaši a kdoví koho všeho válečné kataklyzma do Rýmařova přiválo, byli a jsou moji kamarádi, přátelé nebo sousedé. Proto jsem evropský sudetán, jak jsem se k těmto národnostem přihlásil ve „sčítání lidu,“ a nacionalismus, tedy jakýkoliv nacionalismus, považuji za směšný, protože Rýmařov mi i za bolševika byl tou nejlepší školou v tom, abych z něj prohlédl a naopak spatřil skutečné zlo, kterým komunistická ideologie byla a je.

Odražily se tyto zkušenosti a poznatky v tvém, mimochodem výborném, románu Železné včely? Případně z čeho jsi čerpal?

Všechno, čím člověk v životě projde, ho formuje, utváří, někam směřuje a obohacuje, nebo okrádá, záleží na něm samotném podle toho, jakého vlka krmí. Nepochybně ona reflexe na mnohonárodnostní a poválečný Rýmařov, plný válečných artefaktů, nebo obětí, je v knize přítomna. Pa-

Miroslav Václavěk a René Müller, foto archiv autora

matuji se například na pana Scholze, který jezdil ve tříkolce jako z italského filmu a pokaždé, když přijel na náměstí, tak sáhl za sebe na korbu, podal si dřevěné nohy, připnul si je a šel do obchodu. Protože o ně přišel na východní frontě. To všechno se nepochybně promítlo i do příběhu Železných včel, aniž bych já sám chtěl. Železné včely jsem napsal i jako odpověď na to, proč se ona tragédie Druhé světové války stala. Aby se vlastně nikdo nemohl vymluvit, že za ni nemohl, protože k ní vedly činy a skutky zdánlivě s ní nemající nic společného. Chtěl jsem také rovněž obnažit onen obecný alibismus, s jakým i my přistupujeme ke svým životům, když jde o lámání chleba tragédií, kterým jsme přítomni i my. Abychom spatřili kruh zla, kterého jsme součástí a dokázali z něj jednou provždy vystoupit.

Kruh zla, kterého jsme součástí... Říká se, že neexistuje přítomnost, neboť co člověk momentálně prožívá, je okamžitě minulostí, která nám vlastně mimo budoucnosti jediná zbývá – dokážeme se z ní poučit? Jak nablížíš na dnešní dobu?

Já myslím, že konkrétně pokud jde o nás, pak máme ten nejvyšší čas, pokud o ponaučení jde. Naše země prošla socialismem nacismu a poté kontinuálně vklouzla do socialismu komunistického, kdy došlo pouze k výměně hákového kříže za rudou hvězdu, a runové znaky SS vystřídal srp s kladivem, aby se jinak vlastně vůbec nic nezměnilo. Dokonce ani to Čest práci komunisté nevymysleli a přeložili nacistické Ehre arbeit do češtiny. Zvykli jsme si sloužit zlu a přijímat jeho pochybné jistoty, aniž bychom si uvědomovali, jak příliš nás deformují a my se mu přizpůsobujeme. Stále dokola dáváme legitimitu různým uskupením politicky organizovaného zločinu, které za bílého dne drancují tuto zemi, přičemž na Hradě sedí evidentní kolaborant s ruskou mocí. A to z vůle občanů. Což je strašlivé a svědčí to právě o tom, že nám schází skutečná reflexe na minulost. Namísto ní jsme spíše svědky vzdechů a stesků za hrůznými režimy, které stojí na ostatném drátu, koncentracích a násilí. Jen v naší zemi komunisté zavraždili více než deset tisíc lidí a přitom jako pohled do minulosti slouží vykonstruovaná vzpomínka na údajný pořádek a práci pro všechny. To je přece hrozné. Domnívám se, že naše země měla být po konci studené války, stejně jako nacistické Německo po druhé světové válce, obsazena vítěznými západními mocnostmi a ke skutečné svobodě, demokracii a prosperitě dovedena jako již zmíněné Německo. Protože se obávám, že my sami toho nejsme schopni. Snad jedinou nadějí v tomto smyslu spatřuji ve federalizaci Evropy, kdy velká část moci, na jejímž základě dosud jednotlivé zločinecké klany tunelují tuto zemi, přejde do Bruselu a oni tak přijdou

Miroslav Václavěk při autorském čtení, foto archiv autora

o mocenské převodní páky, s kterými tomu tak doposud činí a my se konečně navrátíme ke stavu, kdy naštěstí budeme moci ovlivňovat co nejméně. V tomto spatřuji budoucnost a naději této země.

A jaký máš pocit z kultury dnešní doby (divadlo, film, literatura, muzika, apod.)? Oslovilo tě poslední dobou něco výjimečného?

Já se musím přiznat, že jsem se ze značné části od místní mainstreamové oficiální kultury odřízl, především pokud o hudbu jde. Ale tím nechci říci, že bych se s českými kulturními počiny nějak naprosto míjel, jen si na již počínající stará kolena začínám vybírat čemu dám pozornost a čas. A jakkoliv poslouchám většinou americkou nezávislou hudební scénu, pak i u nás je spousta kapel a muzikantů, s kterými se v okamžiku naslouchání nacházím ve společném čase a prostoru a hrozně těžko se mi vybírá něco výjimečného, když vlastně to, co poslouchám, za výjimečné považuji všechno. Ale jestli tedy mám někoho jmenovat, pak to je určitě Lenka Dusilová a její nové album V hodině smrti. To mě nikoliv oslovilo, ale přímo zastavilo a odneslo s sebou. Což se mi příliš často nestává. Pokud jde například o film, tak mě naprosto uchvátil film Bohdana Slámy Čtyři slunce, protože mi vůbec nedal šanci, abych nevstoupil dovnitř děje a jen se takzvaně pouze díval, ale vtáhl mě dovnitř jako vír a prožil jsem tak všechno, co jeho hrdinové. I pokud o intenzitu jde. Jestli ho někdo ještě neviděl, což považuji za zvláštní, pak mu ho vřele doporučuji. A česká literatura, ta má mnoho skvělých autorů, jen se mi zdá, že jí začíná chybět čtenář. A to přímou úměrou toho, jak přibývá zákazníkům. Dokonce jsem si všiml, že některé obchodní řetězce knihy prodávají vedle rohlíků, což

považuji za nehlubší stupeň degradace, do níž může kultura upadnout. Protože když se ze čtenáře, posluchače a diváka stane zákazník, vytrácí se radost, moudrost a tajemství, které kultura má přinášet. A z knihy se tak stává předmět na polici, který se kupuje proto, aby ladil s obývacím. A jestli bych tedy směl někoho jmenovat, pak třeba Kateřinu Tučkovou a její Žitkovské bohyně. Protože to je podle mne opravdová literatura.

Své básně zveřejňuješ na internetu – jaký máš vztah k subjektům, které se zabývají ochranou autorských práv?

Jakožto autor mám k těmto subjektům vztah kladný až velmi kladný.

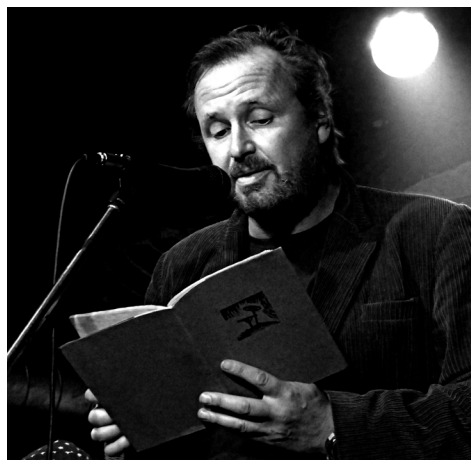
Lidé, kteří tyto noviny čtou, stojí svým myšlením a postojem většinou „na okraji“. Je něco, co bys jim chtěl sdělit na závěr? A třeba i nejen jim?

Rád bych jim řekl, že příliš s takovým škatulkováním nesouhlasím. Otázkou totiž zůstává, co je takzvaně normální. Pokud je tím myšleno násilí, rasismus, nacionalismus, potlačování názorů, které nejsou moci pohodlné, majetková agrese, buranství, nekulturnost, komercializace života obecně, politická prostituce, státem organizovaná kriminalita, jako je policie a jinými represivními složkami ochraňovaný dealing tvrdých drog jako je tabák či alkohol, což jsou vlastně pilíře české státní moci, pak je třeba říci, že onen okraj, vede právě středem naší společnosti. A to okraj a žumpa skutečná. Na nezávislé kultuře a v nekonformním způsobu života totiž já osobně spatřuji pouze projevy svobody. A té, spolu s přáním správné životní perspektivy, se kterou se díváme na svět okolo, přeji čtenářům úplně nejvíc.

otázky René Müller

Sépiovou kostí: P. Formš

Vlastním jménem Petr Coufal, narozen 1. prosince 1967 v Praze. Spisovatel, ústřední grafik, fotograf, tiskař, zakladatel, textař, deklamátor a vůdce někdejších undergroundových kapel Neslyšeli Zarathustru Orchestra (1993) a Ginnungagap (1998), uznávaný vitrážista (žák ak. malíře Josefa Jiříčky jr. a ak. malíře Martina Jiříčky) a restaurátor historických vitráží, vede Umělecké sklenářství Jiříčka – Coufal v Praze.

P. Formš na Potulném dělníkovi 2014, foto Jan Drbal

Třináctá brána spasení

A hle, zas draci přilétají,
sem z bahna dnů,
dnů včerejších,
s ohnivým věncem na prsou,
s kouřovou svatozáří,
z těch končin,
od sluncí odvrácených,
z času zrcadel....
Plameny z chrámu
ven se drásající,
páchnoucí tlamy žářem zaseté
na dvanáct západů,
všech dvanáct bran
mocí svou zhoubnou uzavřely,
jen jedna zbývá otevřená,
trináctá brána,
brána slzavá....

Ó kajícíku, pomni však,
každá z tvých sebran
je stokrát zbytečná,
když stojíš stále před zrcadlem,
každická krupěj krve vytrysklá,
z boláků na bedrech zohavených,
ó jak je zbytečná,
když stojíš před zrcadlem....
Pomni, ty spásu hledající,
že každý výkřik
bytím marně zní,
když sám mu slastně nasloucháš,
že louč, která věst tě má,
ti oči vypálí,
když stojíš před zrcadlem....

Ó cesto!,
ke třinácté bráně spasení,
slzavé bráně spasení,
slzavé bráně věčně dokořán,
cestou vzhůru nesobeckou očistou,
do míst,

kde strážce můžou klidně spát,
neboť kdo prošel tebou,
slepý k zrcadlení,
sám stal se strážcem....
Ó cesto roztrštěných zrcadel,
krvavá stopo tepen v předloktí,
šťastný,
kdo hoden tebou zpřítma jít....
Ó cesto!,
ke třinácté bráně spasení,
duch tvůj ať mne je opodál
a brání mne kdy vyslovit!

Zrcadla, střepy a pláč,
střepy, pláč a smutek,
smutek, smutek, smutek....

Jak báječné místo k narození,
musí být měsíc,
bez zrcadel,
bez sedmi let neštěstí....

(Třináctá brána spasení, 1992)

xxx

Bys hruď svou vydal
světa běhu
obět svou složil
Bohu na oltář
je přec vše marné
plný hněvu
dnes můžu říct
já samotář....

Ve dlaních srdce
pláč i smích....
a výraz zoufalců
dál zdobí tváře
bez ozvěn, tiše
v cele požitkáře
já často, často přemýšlím
ach, kde jen je místo pro štěstí....

(Pat, 1992)

Čas obrací

Objevil jsem tvůj zaprášený deníček
Tos byla ještě panna
když sen ti diktoval
že láska voní a muži jsou hebcí
jak bříška plyšových medvídků
a nejen oni
celý svět
že je vlastně roztomilým hračkářstvím....

Dneska už tomu dávno nevěříš
Ale když se zamyslíš
dojde ti

že o panenství se ti už může jenom zdát
a já, za pár dní tvůj manžel
oč jsem víc

než loutka z barevného plyše

Oba to víme
čas obrací

Cítím se jako Kristovo lejno

Sem životu děvkou
jeho felací
vše na mně žádá
nic mi nevrací

Sem životu děvkou
jeho parazit
já ho chci vysát
on mě dorazí

Sem životu děvkou
mozek bez dětí
neplodná láska
žádné početí

Sem životu děvkou
jeho felací
vše na mně žádá
nic mi nevrací
nic mi nevrací
nic mi nevrací
.....

Popel a prach

Není kroků bez odvahy
a šlépějí bez vzpomínek
co stín to zamrazení
že zemřelo slunce
když prach je u nohou
a popel

Není cest bez myšlenek
a cílů bez nadějí
hrozba prázdnoty
je prokletí poutníků
prach věčně na nohou
a popel

Není luk bez kamení
a osad bez moru
tam kde jsi byl
Co tíží tě však víc
stále prach na nohou
a popel

*(Okusovači mrtvol aneb Neslyšeli
Zarathustru, 1990–1993)*

Úhly pohledu

Tady nejsme správně

„A nedáte si k vašemu nákupu ještě tyčinku XY jen za 9,90 Kč?“

Doba stoupajícího ekonomického růstu je však za námi, a tak nastal čas utahování opasků. Firmy byly nuceny zefektivnit svůj provoz, aby obstály na trhu. V období velké nezaměstnanosti tak není nic snazšího, než zvýšit nároky na zaměstnance.

Když před pěti, deseti lety vyvíjela některá firma příliš velký tlak, média situaci reflektovala. Připomenutí například kauzu supermarketů, kde nesměly prodavačky ani na záchod. V Polsku dokonce měly za úkol nosit pleny. Dnes, zdá se, ostražitost médií polevila.

V Brně se to objevilo náhle a než se člověk vzpamatoval, tak nenašel v centru trafiku, kde byste si mohli koupit noviny nebo svačinu, aniž by vám vyčerpaná prodavačka robotickým hlasem neoznámila: „A nedáte si k tomu ještě tyčinku XY jen za 9,90 Kč?“

Jsem jediný, komu připadá šílené vyžadovat po prodavačce, aby pětsetkrát denně zopakovala tutéž větu? Copak práce prodavačky za minimální plat v centru Brna, kde neexistuje vteřina bez čekajícího zákazníka, není dostatečná dřina?

Zopakuju banální, ale pravdivý výrok: Člověk není stroj.

Stejná situace je ve všech supermarketech, kde je potřeba zeptat se zákazníka, zda nemá kartičku XY. Přitom by nebylo vůbec žádným problémem, umístit na pokladnu viditelnou ceduli, která by vše zákazníkům připomněla. Hned by se stala práce pro zaměstnance mnohem snesitelnější. Ale kdo by staral o pocity nějaké prodavačky?

Kartičky jsou otravné, ovšem pomyslným vrcholem pro mě byla zatím návštěva Kauflandu, kam mě vzala kamarádka Majda se slovy: „To musíš zažít.“

Jeli jsme tedy do Židenic. Vstoupili jsme do prodejny a já pořád nechápal, proč mě sem vleče.

„Počkej pár minut a uvidíš.“ odpověděla.

A skutečně, za chvíli se ozvalo místní hlášení. Už dlouho jsem neslyšel tak smutný a znavený hlas. Slečna povinně oznámila slevu na jakýsi produkt a poslěze zcela roboticky doplnila: „Kaufland, tady jste správně.“ Ta bolest byla doslova hmatatelná.

Jen za půl hodiny našeho nákupu stejnou repliku zopakovala sedmkrát.

Nutit zaměstnance do neustálého opakování bezobsažné fráze je naprosto zbytečné a nedůstojné. Ve výsledku mu to práci vždy jen zhnusí. A já potom nevidím příliš velký rozdíl mezi svoláváním oslavných hesel Kauflandu a těch o vítězství socialismu (Samozřejmě, pravidla Kauflandu našťastí platí jen pro jeho zaměstnance).

Opravdu nelze propagaci a zafixování sloganu udělat nějak jinak? A jak to bude pokračovat? Budou zaměstnanci Kauflandu při komunikaci se zákazníky nuceni v každé větě zopakovat tentýž slogan?

„Dobrý den, tady jste správně. Kartičku máte, tady jste správně...“

Nebylo by dobré, kdyby i v kantýně a kuřárně museli dodržovat toto pravidlo? A jak napsal slovenský spisovatel Michal Hvorecký, vše by mohlo gradovat tím, že zaměstnanec dostane vánoční prémie, když pojmenuje svého narozeného potomka Kaufland Novák.

Končím tento „povzdech“ jednoduchým apelem:

Braňme si naše svobody a lidskou důstojnost, vláda, ani šéf naší firmy to za nás určitě neudělají. Naopak, oba budou zkoušet, kolik jen toho ještě vydržíme.

*Vojtěch Landa,
Brno, prosinec 2014*

DRÁŤÁK – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ
Provoz obnoven na Silvestra 2014 na www.dratak.cz

Další level jsou rádia, TV apod., to neřeším, neznám. Zatím nemám potřebu nechat se někým zastupovat.

(Zdeněk Vilímek, hráč na didgeridoo, pořadatel jeskynních akcí – statutární zástupce Jeskynní tep o.s., vedoucí festivalového týmu a benefičních projektů)

Můj vztah k vlastním autorským právům je víceméně vlažný. Jednak si nejsem jist, zda je potřeba jakkoli autorsky ošetřovat hlučný produkt civilizace, prachobyčejné zvuky, které se málem vyskytují všude kolem nás. Pokud by měl kdokoli potřebu uchopit naši „píseň“, nebo třeba jen její část, má volnou ruku. Informování o tomto činu považuji spíše za normální, formální slušnost, než povinnost. V minulosti jsem pár útržků jiných umělců použil, ty nekomerční i kontaktoval. Vzhledem k tomu, že se jednalo o chybové samplý, či spíše produkční nečistoty na oficiálních nosičích v délce několika MiniDiscových frame-ů, nemyslím, že by šlo o něco závažného. Nemám autorské právo nastudováno, ale souhlasil bych s rovnoprávným vztahem v případě oboustranné dohody. V prostoru komerce, vrtění peněz, je to zřejmě nezbytná taškařice.

(RadeK.K., noise-maker a vydavatel, dříve Napalmed, nyní Eine Stunde Merzbauten)

“ Existují případy, kdy se s některými konkrétními díly zachází zvláštním způsobem, který je výslovně vtělen do zákona. Například do současného autorského zákona platného ve Spojeném království byl vložen dodatek, podle něhož je londýnská dětská nemocnice Great Ormond Street Hospital navěky (!) držitelem autorských práv na pohádku o Petru Panovi, která jí původně věnoval autor James Matthew Barrie v roce 1929. Nemocnice ovšem nemá plná autorská práva, její role je omezena na pobírání autorského honoráře.

Vzhledem k tomu, že hudba je můj koníček a neživím se jí, tak nemám potřebu být kýmoli zastupován. Naopak mne těší, pokud se naše hudba šíří všemi možnými i nemožnými kanály. Jako zarputilý liberál navíc nemám rád zákazy, příkazy a omezování, které z au-

Dvacet pět let

Letos tomu bylo neuvěřitelných dvacet pět let, kdy náměstí měst zaplnily tisíce lidí a konečně jsme se tak připojili k národům střední Evropy, které své komunistické režimy porážely jako kuželky jeden za druhým a zamířili jsme ke svobodě.

A jakoby i s tímto čtvrt stoletým výročím přicházel čas bilancování, chytají se onoho stébla dávno utonutí, nebo ti, kteří po něm hodlají šplhat vzhůru a relativizují, zesměšňují, vyhlávají, dezinterpretují, dezinformují, či přímo popírají všechno, čeho jsme dosáhli, nezbyvá nic jiného, než si opět připomenout kým jsme byli a čím jsme dnes.

Když pohlédnu zpět, na svoji vlastní cestu ven z řetězů, kterými nás poutali a svazovali na každém kroku a na každé myšlence již od mateřských škol, jímá mne závrať.

Závrať z výšek, do kterých jsme vyrostli, protože nelze vůbec nijak jinak vůbec změřit a popsat míru úpadku, v němž jsme se do listopadu 1989 nacházeli a čeho jsme dosáhli.

Naše země byla sužovaná po padesát let těmi nejhrůznějšími ideologiemi, jaké lidstvo poznalo, tedy nacismem a komunismem, které se proluly jedna do druhé, když v roce 1946 jsme si jakožto jediný národ na světě dobrovolně zvolili pokračování protektorátního socialismu, tentokrát řízeného nikoliv z Berlína, ale z Moskvy.

Pro mnohé se nezměnilo vlastně nic.

Chodili do stejných fabrik a nevyrobili pro Wehrmacht, ale pro Sovětský svaz a z Ehre Arbeit se stalo Čest práci. Hákový kříž nahradila rudá hvězda a umrlčí lebku se zkříženými hnáty zase srp a kladivo.

Není divu, že taková společnost hledá svoji cestu dlouho, těžce a bolestně, což mělo svůj obraz i v tom, že vlastně jako jediná země střední Evropy, která byla součástí komunistického impéria majícího střed v Moskvě, jsme tak namísto odporu proti komunistické tyranii stále čekali, až přijde ten jasný zítřek, který je něco podobného jako dnešní floskule, český zájem.

Tedy zaklínadlo, které nefunguje, nekouzlí, nečaruje, ale zaklíná se jím kdekdo.

A tak zatímco v sousedních zemích tekly potoky krve, když povstávaly celé národy, v naší zemi se vraždilo od psacího stolu stranických sekretariátů rozsudky smrti, pokojně a v klidu, stranou ulic v panáckých katakombách a národ se naložen do lihu propíjel ke svému deliriu tremens roku 1968.

Tento nemastný, neslaný pokus o nasazení karnevalové masky na tvář komunismu skončil, jak skončit musel. Tedy střelbou do lidí, tanky v ulicích a poté sta tisíce soukromými konci světa.

Výsledkem byla tak naprostá apatie a rozpad hodnot, že návrat stalinismu, který byl zhmotněný nejenom vládnoucí husákovskou juntou dosazenou sovětskými vojenskými bodáky, ale i plakáty Leninů v režnictvích, vedl k té nejobludnější beznaději v našich dějinách.

Zhasla světla civilizace a naše města se stejně jako naše duše ponořily do tmy.

Čas jindy oddělovaný dny, týdny a roky se proměnil na výročí v kalendářích, kdy komunistický režim svolával své otroky k tomu, aby se mu klaněli a mávali mávátky.

A oni přicházeli po milionech, klaněli se, mávali a ani se za to nestyděli.

Snad právě listopad 1989 byl pro mnohé způsobem, jak si to konečně uvědomit. Celou vlastní ubohost otroka, jehož děti jsou rukojmími strany, neboť bez souhlasu udavačů z uličního výboru můžou o studiích leda tak snít a on sám, byť si myslí něco jiného, jinak poslušně papouškuje obłudné „pravdy“ z jejichž obsahu se dělá nevolno ještě dnes.

Ale přesto z toho mnohé v mnohých zůstalo.

A tak, svoji vlastní vinu za ono selhání, i za to, že mnozí promarnili své životy, protože dopustili, aby jejich čas ukradla komunistická strana, nyní dávají za vinu všem, jenom ne sami sobě.

Proto tolik výlevů na adresu Václava Havla, který se stal symbolem jak předání moci v zemi, tak vůbec nějakého, byť pouze intelektuálního odporu proti komunistické diktatuře a to zaplacený mnoha lety kriminálu, protože oni nedělali nic.

Jen chodili do průvodů, stavěli se do front na banány, a když to šlo, tak kradli.

Jestli totiž někdo říká, že Václav Havel zradil národ, pak já říkám, ale kdepak milánkové, to národ zradil Václava Havla.

Protože jestli například, když to svým průměrem přeženu, v Polsku bylo deset milionů lidí v Solidaritě, pak u nás jich bylo deset v Chartě 77. Zbytek plnil plán, dával režimu legitimitu „volbami“, defiloval před tribunami a vstupoval po milionech do strany.

A stejně jako byli slepí tenkrát, nevidí ani dnes, protože stejně jako tenkrát nechtějí vidět.

Nechtějí vidět, že úroveň běžné nemocnice převyšuje svým vybavením tehdejší stranickou nemocnici Na Homolce, kam běžný otrok nesměl ani páchnout, protože po svém vytěžení měl včas zemřít, nikoliv žít o tolik déle než dnes, kdy je každému dostupná západní medicína.

Nechtějí spatřit, že dnes si každý občan této země může s občankou sednout do auta nebo do vlaku a bez jakéhokoli omezení cestovat od Pobaltí až k Atlantickému pobřeží v Portugalsku.

Nechtějí vědět, že s tímtež dokladem, můžou kdykoliv sednout do letadla a navštívit zámořská území Francie, neboť i tato jsou součástí našeho svobodného evropského domu.

Nechtějí znát, že byť nelze do důsledků o naší zemi hovořit jako o právním státě, že jejich osobní svoboda je zcela nepopiratelná a jako svobodné bytosti se tak i můžou vyjadřovat, aniž by poté několik let pykali v kriminále.

Nechtějí slyšet, že naše děti mohou studovat, aniž by jejich rodiče museli podstupovat potupné rituály participace s režimem.

Nechtějí si uvědomit, že dvacet čtyři hodin denně je jim otevřen roh hojnosti supermarketů všeho druhu, kde si například mohou koupit ovoce ze zemí, o nichž neměli ani tušení, natož aby je kdy okusili.

Nechtějí si připustit, že krásná města, za nimiž jezdí turisté z celého světa, byla ještě před pár lety v rozvalinách a opět povstala z ruin díky naší opět nabyté svobodě.

Nechtějí se vyléčit ze své slepoty, kterou jim způsobuje závist a tak jim uniká, že když někdo má víc než jiný, pokud svých statků nenabyl zločinem, znamená to více i pro ně.

A to proto, že odmítají převzít odpovědnost za své životy a touží po povelích, misce žrádla a kleci i dnes.

Ale jakkoli by se zdálo, že hovořím příliš negativně, není tomu tak.

Čas běží úplně každému, a jestli dnes díky generační výměně je sedmdesát procent populace spokojeno se svým životem, pak z těch zbylých třiceti, o kterých hovořím, ale kterých je zatím příliš velmi slyšet, za dalších dvacet pět let nebude ani procent pět.

Zda tomu budu ještě přítomen i já, není důležité.

Protože důležité je, že tomu budou přítomni naše děti.

A ty již vidíš.

Že není hanbou mýlit se třeba s Havlem, ale lhát se Zemanem nebo Klausem.

*Miroslav Václavek
listopad 2014*

Dřevěná cikáda

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY ČERNOU TĚ OMOTÁM LEPÍCÍ PÁSKOU METALURG

A MOZEK MŮJ

Ears&Wind Records, 2015, split CDr

Desítka skladeb ponurých třebíčských nájezdníků a šest kusů brněnských hudebních inženýrů. Nový materiál na dvou albech vymažených na jednom nosiči. Původní ideou bylo vytvořit humorné splitko ve stylu Ein Kessel Bunes, obě kapely však nakonec pojal nahrávání v domácím studiu Chlív velice vážně a vznikly tak dvě plnohodnot-

né řadovky. Mongolům na housle sekunduje Ondra Valášek, s Metalurgem si zahrál na saxofon Mani Marillo a zaběkal Jindra Holubec. V textech se prolínají klasici i současníci: Otokar Březina, Bohuslav Květ, Ivoš Krejzek, Petra Knotková, Pavel Homér Ambrož... Mimořádně dobrá směs.

P. FORMŠ Noc Slavěnina

Lument Aventini, 2014, kniha

Poeticko-romantický text s hororovými prvky ve dvaceti zpěvech od P. Formše (vlastním jménem Petr Coufal, 1. prosince LP 1967 Praze), pražského spisovatele, grafika, uznávaného vitrážisty, vůdce Uměleckého sklenářství Jiříčka – Coufal a mimo jiné zakladatel a autor textů někdejších kapel

Neslyšeli Zarathustru (1993) a Ginnungap (1998), kde mimo jiných slavných person vystupovali otcové zakladatelé undergroundové formace Skrytý půvab byrokracie – Pepa Jindrák, Jakub Žid, Roman Plischke a zakladatel kapely Ruce naší Dory – pražský spisovatel, scenárista, loutkoherec, hudebník a autor koláží S. d. Ch.

Ilustroval Vladimír Havran Smýkal. Doslovy sepsali Jakub Žid a Jana Orlová. Ultra limitovaná edice 33 signovaných kusů!

Tituly Ears&Wind Rec. vydané v roce 2014:

Záviš - K tomu nic

3+ - Sokolove

Žen - Nafúknuté

NicMoc kvintet - Nic moc nečekejte...

Havárna - Óda na piču

Jaroslav Erik Frič - Jsi orkneyské víno

Krákor - Kronika potulného festivalu 1998-2013

Lucie Rušková - Monology křehkého vědomí

Tyto a další tituly lze objednat
v internetovém obchodě drevencikada.cz

torských organizací plyne. Na OSA mám veskrze negativní názor. Myslím, že i profesionální hudebníci mají jiné možnosti, jak se dostat k penězům – například častějším koncertováním apod. Některá pravidla OSA považuji za zcela absurdní – např. poplatky z datových nosičů – co kdyby si na ně někdo vypálil muziku. Vzhledem k tomu, že i pořádám hudební akce, mám další výtku. Přijede kapela a já jí zaplatím. Proč probíhá mám platit ještě OSA? Vždyť ty kluky vidím a na ceně jsme domluveni. Nehledě na to, že v současnosti jsou živé koncerty nemainstreamových kapel málokdy výdělečné. A ještě platíš nějaké organizaci, případně jí máš povinnost dokazovat, že kapely hrají výlučně svoji tvorbu a nejsou zastupované. A formuláře OSA? Obšlehnuté od komárů z přehrávek :).

Co se ale autorských práv obecněji týče – např. v rámci použití motivu skladby v reklamní znělce, tak tato věc by samozřejmě měla být hrazena, na to ale OSA není třeba...

(Petr Štindl, kapela Hluboké bezvědomí)

V mém případě je to jasné – cokoliv, co jsem dělal, je volně k dispozici a podporuji šíření. Co se týče pořádání akcí – vždy jsem dělal kapely, které nejsou zastupovány. Nelíbí se mi nutnost platit za koncert zastupované kapely OSA. Proč? Přece jsem se s kapelou domluvil na honoráři za koncert, tak proč ještě platit za autorství? U hraní písní např. v rádiu jsem to ještě schopen pochopit. Nicméně muzika mě neživí, a tak to mám v tomto směru jednodušší. (Martin Bystřický, bubeník kapely Honzíkova cesta ad.)

O OSA si nemyslím mnoho dobrého – zrovna dnes jsme s přáteli v hospodě debatovali i o profesních komorách, všechny ty komory a ochranné svazy napříč různými obory, to je jakýsi zbytný relikt z minulosti. OSA spadá do stejné kategorie, ovšem její role je myslím o řád spornější. Rozumím snad ještě něčemu, čemu se říká patentová (autorská) ochrana. Jednou pravdou je, že patenty hájí jakousi spravedlnost a nárok autora na odměnu, ovšem druhou pravdou je, že by leckde bylo ku prospěchu lidstva, kultury, atd., kdyby žádné patenty neexistovaly.

Kolektivní správce umělcům možná zjednodušuje život, asi bych neměl mnoho zásadního proti OSA (ani proti jiným kolektivním správcům autorských děl), nebýt toho, že z legislativy číší neetické fauly. Děkuji, nechci.

O „výpalmném“ z koncertů, provozoven, z datových médií atd. se toho namluvilo dost, všechny jsou do velké míry nefér. Zmínil bych další věc – přerozdělování. Roční příjmy OSA činí cca 850 mil. korun, z toho celku se vyplácí odměny pro členy OSA i registrované umělce. Náklady na vlastní chod OSA jsou cca 150 (!) mil. korun. Nevím, zda je někde zveřejněno, co kolik stálo, co kam a co komu šlo.

K ochraně hudebního díla – kolektivní správci se snaží vměstnat každou zaregistrovanou píseň do tabulek v podobě not a textů. Jeli-kož je to hudba, tak nikam vměstnat nepůjde, ale budiž. Neadresný peněžní příjem (i ten

JINAK aneb zjevení normální není

Debata Milana Haußmanna s Lubošem Vlachem a vice versa

Posunuté vnímání normy... posunuté vnímání... zbývá poslední krok k tajuplné mystice. Čekal jsem nějakou odezvu. Veškerá žádá... Nikdo nic... Možná, že ani já... možná mi to jen napadlo...

Norma se neposouvá, je z principu nehybná – zbytnělá konfekce na všechny časy a NIKDY_JINAK. Norma je zbytnělou konvencí, fixací až fixací. Procentuální

údaj výskytu nějakého modu vzhledem k mapovanému počtu. Svižná jak katatonie...

Norma jako vzorec je sice neměnná, co se mění je však vzorek.

Norma je užitečná. Ale pouze do doby, než začne obec (jejímž je výmyslem) škrtit a dusit. Než vyškrtně ze slovníku slovo

JINAK. Jinak nechápu jak můžeš chápat jinak, tedy slova jinak než skrze slova... tz. obrazně.

Problémem slova NORMA je, že označuje jak VZOREC pro výpočet, tak i VZOREK populace tímto výpočtený. Ejhle, jedno slovo a dva významy... pohybujeme se na tenkém ledě... navíc populace se dynamicky mění, tedy mění se i NORMALIZOVANÝ vzorek. Populace se může změnit dokonce natolik, že ta původní norma o ní už naprosto naprosto nic nevypovídá... Bez NORMY se ale populace nedá měřit. Problém se vyřeší zavedením JINÉ NORMY...

Pro většinu populace je normativ ukazatelem tzv. správnosti. Žijeme ve společnosti, kde většina má vždy pravdu. To je bolševismus stále nemrtvý a právě takový se demonstruje coby norma. Mluvíme o začarované kružnici. Čidlo epifyzy přijímá informaci o tzv. NORMĚ, což spouští produkci hormonu epifyzy melatoninu... tento reguluje cirkadiální rytmy. Člověk miluje zkratky a kruhem je to nejbližší...

Ani jsem ještě nezačal a končit nebudám... není nutné začínat – není nutné končit... Sedím v zahradě. Na modře károvaném ubruse stojí šálek černé kávy. Nic víc, jen volně plynout, pokračovat v proměnách... Slunce svítí, včely šumí v koruně, javoru... další nedělní ráno. Slova: Tvář plynula, připozdívalo se, slunce zapadalo, valem se stmívalo... ani tvář, ani zed', ani stůl, ani podlaha, vůbec nic...

Ta káva na károvaném ubruse není káva?

To je vedlejší... zatímco si lžu do rukávu a sypu nápady z kapsy, popisuju obsah vědomí. Na tribuně stojí Michel Foucault a hovoří o pravdě – opravdu bojuje o pravdu. Musíme si vymezit vztažnou soustavu, pravda by měla zůstat invariantem. Avšak vždy se najde kanimúra, která nám do té naší skládanky nasere nepatřičné prvky, které nejdou nikam zařadit – nikam nepasují.

Ale to je právě dobře! Je to znak toho, že normoslova ještě neobradili všechny pozice. Namluvím rukávu PRAVDU!? Vždyť právě Foucault říká, že epistémé stávajícího (každého stávajícího!) paradigmatu je ZASLEPENÍ.

Co zbývá, když si pod slovem sdělení představuji něco jiného, než obecně přijímanou pravdu?

Luboš & Milan. Vládce česneku & rolník česneku. Krákořiště – Ostopovice u Brna.

Luboš Vlach jako Česneková hlava.

Pak tě má obec za *public enemy*, což je strašné a pokud by ses jmenoval Sokrates, tak ti nalejou jedu. Strašidelná představa ovšem je, že by pod slovem každý chápal totéž. Obecná pravda není pravdou, nýbrž tuctovostí, norma ruku v ruce s rukávnickem *normopatie*. Normální je tuctové (dvanáct robotů); za ne-normální je jedinečné, tj. osobní a JINÉ, to už je rovnou na blázinec. Jiné je totiž *sacrum* (*das Heilige*). Jiné se pozná podle toho, že není normalizovatelné. Zjevení není normální.

Každá rada drabá a dobrá rada nad zlato.

Není vše zlato, co se třpytí. Kam až paměť sahá, ale nedosáhne, tam duši nepopleteš, tělo ano. Co (čím?) je to ta *obecná představa*?

Dnes ráno teklo pivo proudem, potom někdo vypl proud. Ve vchodech klímali opilci a zamilované dvojice vrkaly do rozednění. Tu a tam spadlo pár kapek deště. Nic, co by stálo za řeč. JSME MISTRI SVĚTA! Já nejsem my-místrem. Mluví v jazyce jazyka nemaje. Ano, až přijde pravý čas... modrý nebe, slunce, modrý moře, modrá smrt... Modrá je barva melancholie.

A modrý z nebe. Já si přeji růžovou! Šťastná smrt nad zlato.

Budoucnost patří oranžové. Ambrovému nektaru. Rosé je passé, ale nemůžeme všem okamžitě zvednout platy, je to věc postupného vývoje.

Postupnost jedna potupná...

Věk postupného vývoje – pravda, výsměch, smích, slzy, pokání... Slova leží na cestě k pravdě, na spojení neskutečného s neskutečnem bez vztahů, bez námětů, bez podmětů a bez předsudků... kamenná cesta... šterk s příchutí moči...

Hospodin všechno učinil pro sebe samého, také i bezbožného ke dni zlému. (přísl. 16,4)

Jak bys tomu výroku rozuměl?

V lábvi od Coca-Coly je krysa v pasti. Sklem se ven neprobryže. Taky se ta láhev zevnitř dost těžko rozbíjí. Hlavně neutonout v moři možnosti. Na druhou stranu: Dívá se na televizi. Vidí Coca-Colu a ví, že prezident pije Coca-Colu, Vladimír Iljič Lenin pije Coca-Colu a pomyslí si, že i ona si může dovolit pít Coca-Colu.

V oceánické množnosti žijeme nemožně.

Vox populi: Řekni mi v čem je multikultura užitečná! Pokud nejsi původem „čech“, tak se nevyjadřuj.

Já jsem z Marsu, spadl jsem z tamní višně, vyjadřovat se k jaderné reakci nebudu, raději se ohraničím ničím. Hlas (vo-)lební se nepočítá. Hlas se nedá. Vibrace se nedají počítat. Poznaná nutnost? Nutnost není poznatelná ani dokažitelná a POZNATELNOST jakbysmet.

Vzdychání nad jedním a touha po tom druhém... kolem dokola se prolíná, vine se, koncept JINAK – co tam přisypat pár dat: „Změna je život.“ nebo třeba „Nevadí, že bude hůř. Hlavně, že bude JINAK.“ Jinak psali, že klesá poptávka po plynových turbínách, což je indikátorem zpomalení hospodářského růstu.

...nejsou bez viny, co vsugerují, to se stane, ale já už z poplašných zpráv vyrostl. Vesmír se přece roztváří. S růstem na věčný čas a NIKDY JINAK!

Marx se v hrobě otočil a povdechl si: „Trhy stále rostly a poptávka stoupala... Moderní buržoie bude nabízena myslícími stroji a automatizovanými výrobními postupy.“

Jaké další objevy fashion trendů ve světě nového umělohmotného náboženství?

Barbie Kálí zní super a New Plastic Religion ještě líp... a vytvořit takto celý pantheon mě naplňuje nadšením... Možná by to chtělo ještě nějaké to božstvo budoucnosti...

Ale to už tady bylo, např. punk estetika s mantrou NO FUTURE... Ale i tak je mi tvorba nového pantheonu sympatičtější, než módní varianta s etiketou *konec příběhu*.

Debatovali

Milan Hausmann a Luboš Vlach

v listopadu 2014

Foto archiv

z výpalného) se autorům dělí podle klíče – klíč se počítá podle slávy, na základě provedených děl, časů, tabulek. Skladby se dělí podle počtu nástrojů, klavír například může být započten jako dva nástroje, je-li levá a pravá ruka zvlášť v notách. Víc nástrojů je někdy víc. Chrání se noty a text, ale už ne provedení, kdo a jak to hraje. Co třeba s postmoderní formou, kterou nelze zapsat v notách? Je to také dílo? A kdo posoudí, která skladba ze dvou je náročnější, tedy dražší? Představenstvo? Nebo snad Ministerstvo kultury?

Soudím, že to není jen ten malý český rybník, že to bude i v evropském právu (no to je zase voda na mlýn pro věčné kritiky EU), ale příliš málo o tom vím.

A vidno, že umělci se neliší od jiných, když jde o peníze, tak ani nemravné výpalné nevadí – s tím mají co do činění – to výpalné si pak rozdělují – vždyť se to dá zažehlit tvrzením o přiměřené kompenzaci...

OSA je moloch, se kterým nebude snadné pohout, ale pokoušet se znovu a znovu o otevření tématu je nutné, každá taková aktivita je velmi cenná.

(Vít Raška, kytarista kapely Metalurg, „hudební inženýr“)

“

Označení © je z právního hlediska vyžadováno pouze pro díla, která vznikla před přijetím Bernské úmluvy příslušnou zemí, to je ale evidentně okrajový případ. Označení © se přesto často objevuje, má však spíše informační hodnotu; jeho právní význam je minimální.

Naše nahrávky byly vždy volně ke stažení na webu. A i když nám u Black Point vyšlo jedno LP, tak jsme žádnou smlouvu ohledně práv nepodepisovali, aby nedošlo k nějakému omezení. Takže bych nikdy nedopustil, aby nás jakýkoli parazit obtěžoval.

(Zdeněk Máca, bubeník kapely Atomová míhule)

Co se týká mých autorských práv, přístup k nim bych nijak neomezoval ani nezpoplatňoval. Velice mi ale vadí současný stav, kdy existuje souběžně několik subjektů, zabývajících se takzvaně „ochranou autorských práv“, ale ve skutečnosti doslova drancujících všechny oblasti, z nichž se dá na základě tohoto zadání cokoliv vytěžit či „vyrežovat“. Známe spoustu konkrétních historek o střetech s těmito hlídači práv (OSA, Dilia a další), kteří svou neblahou činností spíše než ochranu autorských práv připomínají působení pirátů na moři – zejména

Recenze odjinud – Kronika Krákor

Listování knihou připomínající patnáct let jednoho festivalu vyvolává jako vedlejší produkt pár otázek obecnějšího rázu. Skrze opilecké historky se můžeme ptát po smyslu termínu underground i po hranicích novinářské objektivity. V první řadě ovšem jde o svéráznou poetiku.

Pokud se podíváme na zdejší nezávislou scénu, po měrně snadno dohlédneme všemi směry na její hranice a hraniční přechody. A mezi nimi je to vlastně poměrně malá síť přátelských, kolegiálních, mediálních či obchodních vztahů. Je to na jednu stranu pěkné, jak se všichni znají, kdekdo spolu hrál, kdekdo komu zařizuje koncerty či vydal desku, jak kdekdo také o kdekdo napíše. Svým způsobem je tu pak ale korektní a nezávislá publicistika těžko realizovatelná. Je v pořádku, abych například já psal něco o nových albech vydávaných na vydavatelství Polí5, když tam ale vyšly také mé nahrávky a s vydavatelem hrají v jeho kapele? Mohu pak například seriózně hlasovat v ceně Vinyla? Občas se mi prostě takovéto myšlenky v hlavě mihnou.

Další legrace je, když si například i lidé jen z nejužšího okruhu kolem tohoto časopisu recenzují svá díla navzájem, popřípadě když se děje totéž i v o trošičku širším kruhu několika spřátelených a personálně propojených periodik. Svým způsobem je odpověď jednoduchá: nikdo jiný to za nás neudělá, najít někoho, kdo by byl opravdu nezávislý, nelze skoro vůbec a případná nezávislost takovému jedinci v našem malém družném prostředí v podstatě nemá šanci dlouho vydržet. Na druhou stranu jsou pak ale občas poněkud komická snažení o objektivní vyznění každého článku. Rozhodně se tu ale nesnažím vybízet k nějakým pokusům o větší serióznost, legrace je myslím nejen pro mne mnohonásobně důležitější.

Z hesla „nikdo jiný to za nás neudělá“ vycházeli ostatně i autoři Kroniky potulného festivalu Krákor, kteří patří do klanu letitých organizátorů tohoto každoročního svátku nejen brněnské undergroundové scény. A já si ji zde dovoluji recenzovat z neobjektivní a neseriózní pozice účinkujícího na posledních čtyřech ročnících, takže kniha několikrát zmiňuje i mé jméno a také v ní několikrát vykukují z fotografií kapely Skrytý půvab byrokracie. Základním důvodem, proč jsem se rozhodl na tuto knihu v HIS Voice upozornit, je ovšem „podle mého soudu objektivní fakt“. Je to totiž svým způsobem literární skvost, který lze chápat v českém literárním kontextu v linii Bohumila Hrabala, Jaroslava Haška, Jana Pelce, cimrmanologů či třeba Bondyho Invalidních sourozenců. To vše v koláži, již mohl vytvořit jen sám život a která léta zrála v alkoholu často proplachovaných mozcích hlavních autorů.

Mýlil by se ten, kdo by podle tématu a názvu předpokládal, že půjde o knihu o hudbě. Různorodá či spíše různé podivná hudba je tu přeci naprostou samozřejmostí, která se děje stále, je důležitá jako kyslík a napsalo se o ní už leckde jinde. Bez ní by samozřejmě nebylo nic, a to snad tato kniha nemusí nikomu vysvětlovat. To ostatně v Kronice krásně pojmenovává i ve své meditaci jeden z dobrých duchů festivalu, „básník, muzikant, nakladatel a zakladatel“, Jaroslav Erik Frič.

Kronika sestává ze tří základních oddílů – Děravé paměti, Rozhovory a Důkazy. Děravé paměti jsou vlastně dvě evangelia, podle Fida a podle Ondřeje. Rok po roce se rozvzpomínají na jednotlivé akce na konci patnácti přelomů června a července a jejich vyprávění jsou plná bizarních situací, opileckých historek o kamarádech, policistech, pátrání po nových vhodných lokalitách, tamějších sousedech, hospodských, občas i o zrovna nehrajících muzikantech a také o neuvěřitelných pokusech o různá nízkonákladová technická řešení všeho možného. Skoro nic z toho zkrátka neměly „normální festivaly“ šanci prožít.

Čte se to parádně a plynou z toho dvě jasné skutečnosti, které trefně pojmenoval Roman ze Skrytého půvabu: „1) vždycky se tam hrozně chlastá; 2) Když se alespoň pětkrát až desetkrát něco nepodaří udělat podomácku amatérsky, začne se uvažovat o trošku profesionálnějších řešení (jídlo a pití na jednotlivých ročnících, zvuk, toalety, ochrana pódia před povětrnostními vlivy, autodoprava atd.).“ Kdyby se ovšem logistika festivalu nedělala tím popisovaným dřevním způsobem, jen těžko by byla Kronika tak zábavným čtením. Ve výsledku jsou tu vlastně popisovány oběti, které bylo třeba učinit pro v Kronice nepopisované umění, které ale na Krákoru umí nabrat až magické rozměry.

Jako účastník festivalu však mám na některé události také jiný pohled, než má v Kronice některý z „evangelistů“ a dovolil bych si zde doplnit své drobné výhrady. Například ke konfliktu mezi Fidem a Jakubem (frontmanem Skrytého půvabu) v roce 2013 je zde napsáno: „V tu chvíli mě nenapadlo nic jiného, než mu skalpovat jeden ze dvou copů, co mu zdobily vousy. Seběhlo se to nějak rychle, Jakub vytáhl svůj zabíječkej nůž, krev se mu nalila do očí a sápal se po mně s hurónským křikem, můj poděšený výraz předběhl sebezáchovnej sprint a prchal jsem před Jakubem při pobavených pohledech okolí. Nakonec jsme Jakubovu újmu utopili v kořalkách a přátelském duchu.“ Jakub tvrdí, že ve skutečnosti se nesápal po Fidovi ale jen po jeho plnovousu. Já vím, že jsme až hluboko v noci po této podčešterní události z Prahy telefonovali Jakubovi na Krákor, aby se postaral o náš pozoun, který jsme zapomněli na pódiu, a to na Fida pořád ještě neuvěřitelně sprostě nadával, takže ke spřátelení vedla kořalková cesta podstatně déle, než by se z knihy mohlo zdát.

Také je tu popisována negativní zkušenost organizátorů Krákoru s hašovskou hospodou v Lipnici nad Sázavou. Nevím, co se tam opilcům stalo za krivdu, ale musím se bránit proti zobecňujícím tvrzením o tomto podniku, že by se dokonce Jaroslav Hašek musel obracet v hrobě. Šéfa této hospody, literátova pravnuka Martina Haška, osobně znám a vím, že je to člověk dobrý. Zná ho ještě před jeho gastrokariérou jako skvělého bluesového zpěváka první kapely, ve které jsem začal hrát, i v jeho hospodě v Lipnici se odehrála řada skvělých a divokých jam sessions a k fanklubu jeho současné pěkné a zároveň nádherně neambiciózní kapely Pátrači se také bez výhrad hlásím. Stěžovat si pomocí knihy na hospodu, že se v ní nesmí kouřit, je poněkud přehnané, ale vlastně to také jasně zapadá do koloritu této originální knihy.

V Rozhovorech je toho ke čtení opravdu hodně i když koncept částečně stejných otázek pro všechny osobnosti k bohatosti obsahu úplně nepřispěl. Po přečtení rozhovorů mne však trkla jedna věc: velmi často tu každý z dotazovaných (a Fido a Ondřej v Děravých pa mětech také) narazí na slovo underground. Přestože je to v podstatě to nejzažitéjší slovo pro dění v české kultuře, které reprezentuje i festival Krákor, téměř vždy mají mluvčí k tomuto pojmu alespoň drobné výhrady. Téměř nikdo v knize neví, zda se smí hlásit k pojmu underground, zda to, co dělá, splňuje kritéria, která ve skutečnosti nikdo nezná. Vlastně se tu každý vyrovnává spíše s nepříliš zasvěcenými definicemi českého undergroundu, na které lze narazit v současných středoškolských učebnicích literatury, a s určitou, dnes již také poněkud vysumělou, mediální zprofanovaností jisté generace undergroundu („nejme to, čemu se říká underground“, „snad je tomu nejbližší označení underground ...“, „underground byl v jiné době ...“, „na underground možná navazujeme...“). Na potíže s chápáním naší národní identity si už šlo zvyknout, že podobné nejistoty umí, byť nevědomky, postihnout i kniha o jedné specifické subkultuře ignorující mainstreamové dění i vlastní komerční vyhlídky, je vlastně zarážející ještě mnohem více.

Fotografická třetina knihy označená jako Důkazy je pak už jen krásně poetická. A k poezii přispívá i estetika různorodých černobílých fotografií, i detailní popisy osob na fotkách, i občas shrnující označení typu „gazely“, i jisté otazníky vyvolávající popisky vzešlé zřejmě z interního humoru, když je například osobitý violoncellista Josef Klíč označen pod fotkou jako Bubák Šupílek. Lze tak ale také zjistit, z jakého podhoubí částečně vzešla například nyní stále populárnější ostrá písničkářka Mucha.

Mně se samozřejmě kniha velmi líbí, ale mohl jsem v uplynulých měsících sledovat nadšení z náhodného začtení i u několika svých blízkých, kteří Krákor neznají a undergroundovější akce navštěvují pouze výjimečně. Doporučuji k přečtení co nejdříve, neboť jak Kronika říká velkou pravdu hned v úvodu: „Roky běží a mozky měknou.“ Zbývá položit snad jen jedinou otázku: To se z Krákoru za ta léta nedochovala jediná fotka gazely či více gazel nahoře bez?

Jan Faix
His Voice, 4/2014

Filmové okénko Japonský klenot Gen Sekiguchi

Gen Sekiguchi musí být zvláštní člověk. Ovšem nestačil by pouhý fakt, že točí doslova a do písmene divné filmy, protože to dělá v Japonsku kdekdo. Gen má obrovskou výhodu v tom, že jeho absurdní humor je blízký i tomu evropskému a nacházíme v něm prvky surrealismu, určitě se mi vybaví Buñuel, ale i mnozí další. Navíc, přestože krve se rozhodně nebojí, není zbytečně explicitní jako jiní japonské režiséři (T. Miike).

I s kariérou Gena je to podivné, je to totiž zejména reklamní režisér, a proto filmy točí jen zřídkakdy. Nejprve natočil v roce 2000 a 2001 dva kratasy a o tři roky později debutoval celovečerním filmem *Survive Style 5+*. Snímek je to neskutečný, barevný, brutální, zábavný a přidat bychom mohli další adjektiva. Strukturou se drží v 90. letech populárního mozaikovitého prolínání několika příběhů. Děj prozrazovat nehodlám, jen naznačím:

Muž, který se snaží zabít svoji nesmrtelnou manželku, egoistický kouzelník-celebrita, který trpí předčasným vyvrcholením, bláznivá reklamní režisérka (režisérovo alter ego?), která točí reklamy, jimž se směje pouze ona sama, gay lupiči atd. Nenechte si tento klenot ujít, snadno jej naleznete i ve vodách českého internetu.

Pak se Gen filmově na 7 let odmlčel a v roce 2011 přichází s 20 minutových kratasem v povídkovém filmu *Sabi Otoka Sabi Onna*. Zcela nepřekvapivě předvedl Gen další majstrštyk, přičemž upozorňuji, že zejména první dvě povídky filmu jsou velmi slabé (Genova je ta poslední). Jeho povídka se jmenuje *Dům plný opuštěných byznysmenů*. A základní zápleтка je krásně jednoduchá: Přiznat manželce, že jsem přišel o práci? To je těžká situace pro každého, natož pro Japonce. Existuje tu však dům, kde je možné najít útočiště, přečkat zde pracovní dobu a pak se vrátit domů jako by se nechumelilo. Je ale nabílední, že tohle divadélko nelze hrát věčně...

Gen opět mistrně vypráví obrazem a timing gagů je na vteřinu přesný. Pokud se k filmu dostanete, určitě vás nezklame. Objevte Gena a zjistíte, že Japonsko není jen Miyazaki, Miike a jiná už lehce zprofanovaná jména.

Vojtěch Landa

na ve sféře obchodu dokážou doslova likvidacním způsobem vymáhat horentní sumy, ať už za provozování TV nebo za pořádání koncertů kapel, které mnohdy produkují výhradně vlastní tvorbu a žádná převzatá díla neinterpretují. (Zdeněk Rampa, bubeník Umělá hmota ad.)

Nejsem Beattle, abych se přetahoval o autorství jako Lennon s McCartneym. Není s kým a není proč. I v době, kdy jsem se ještě o autorská díla (spíš nevědomě) pokoušel vehementněji než dnes, kdy už si jen tak doma pidlikám, mě výhrada autorského práva nikdy nenapadla. Bezťak je to bezvýhradní autorství docela sporný fenomén, je ovlivnění vzorem jen zmutovaný originál, nebo jen umně kamuflovaný plagiát? Nakolik jsem originální? Pokud by dnes vůbec nějaká výhrada autorství byla nutná, pak snad nějaká volná varianta Creative Commons. Kdyby nicméně člověk vědomě razil skutečně novátorskou cestu, pak si umím představit, že pojem autorství na sebe může nabalit i kvalitativně jiné významy. Pokud se zástupcem myslí nikoli šikovný „booking manager“, ale skutečně jen kolektivní správce práv, pak zásadně ne. DIY. (Tomáš Mañas, muzikant a právník)

Mám vždycky radost, když můj text je někde smysluplně použit. A potřeby mám úplně jiné, než být někým zastupován. (Vladimír L. Drápal, vydavatelství Guerilla Records, galerista, publicista atd.)

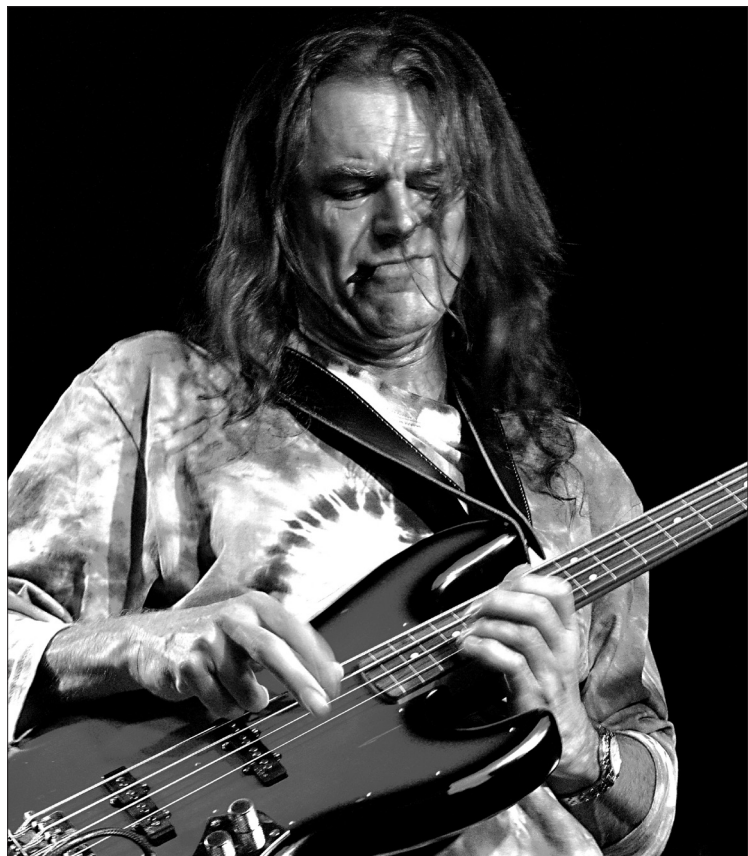
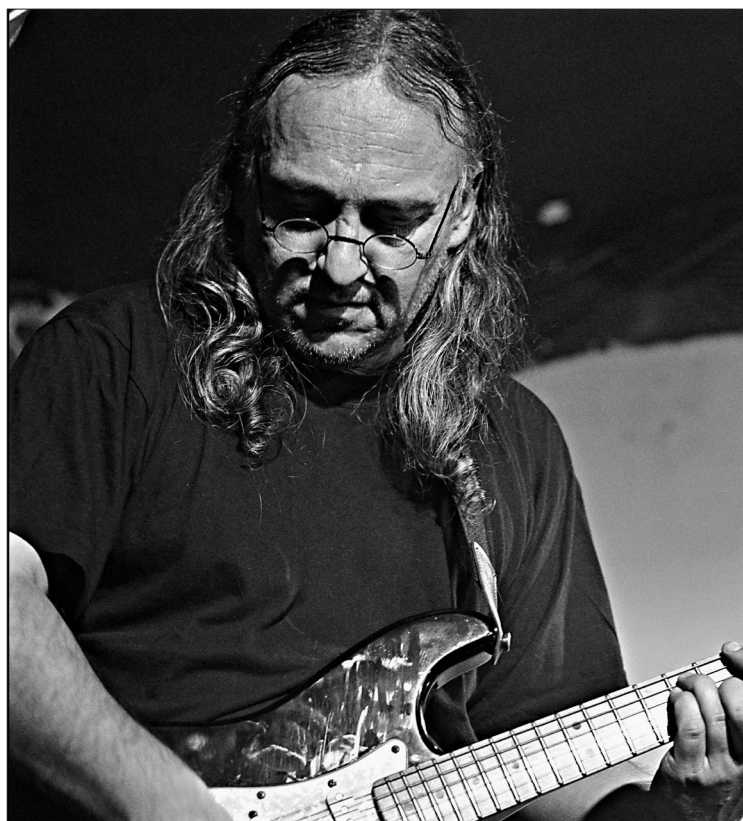
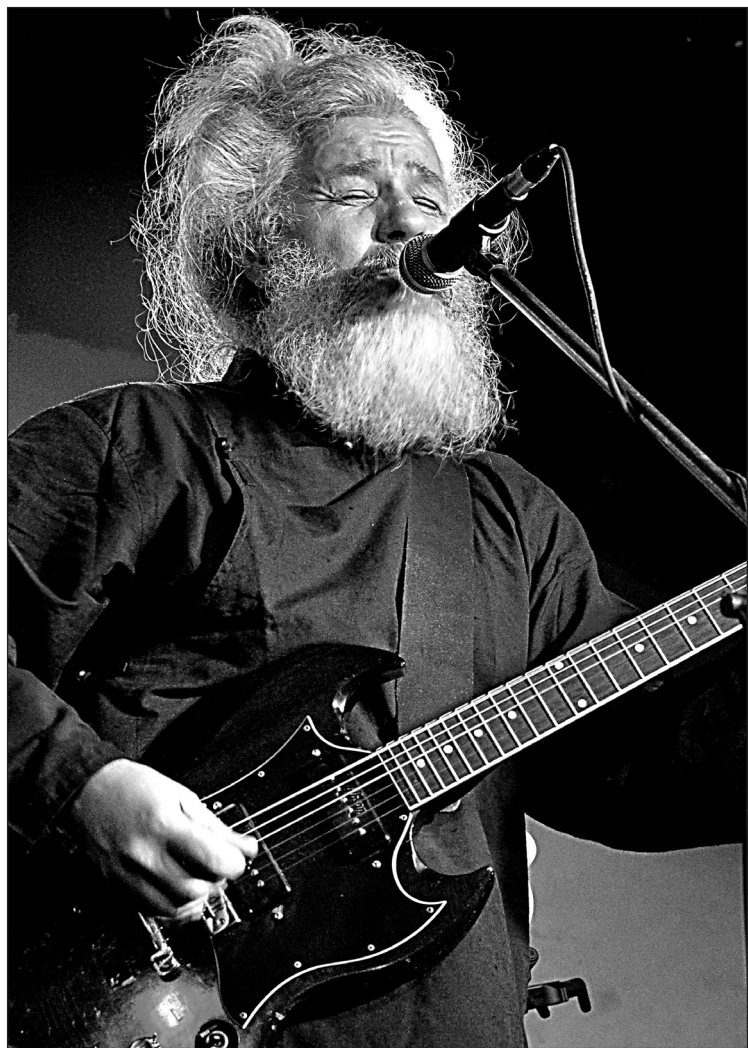
Osu mám svou a z toho důvodu nemám potřeb být někým zastupován. Jsem rád, pokud jsem hrán a citován. (Zdeněk Souček, šéf kapely Zdar)

“ Obdobou symbolu © je symbol (p), který označuje tzv. fonogramovou výhradu podle Římské úmluvy. Takto se na zvukových nosičích uvádějí informace o nositelích práv k fonogramu a k právu výkonného umělce k jeho výkonu.

Vesměs k nim moc žádný vztah nemám, protože jsem je nikdy moc neřešil. Vlastně se mi je ani nikdy řešit nechtělo. S kapelou to máme tak, že jsme vždy spíš byli proti OSA a podobným nesmyslům. Organizátory jsme přemlouvali, aby za nás nic neplatili a akci nahlásili jako výtvarnou performance. Co se týká mých videí, tak se mi párkrát stalo, že někdo napsal (většinou ze zahraničí), že se mu video líbí a že by pod něj rád udělal svou hudbu. Na to jsem taky vždy přistoupil a jsem radši, když se mé věci šíří dál, než aby hnily někde pod tíhou autorských práv.

Všechno, co dělám je v podstatě DIY, od produkce po distribuci si vše řídím sám. Postu-

Důkazy: LES 2014

Fotografie z dvanáctých narozenin Ears&Wind Records – festival LES, listopad 2014, RC Brooklyn, Brno. Autor snímků: Zdeněk Vykydal

1) Žen – Mišel Bártek, 2) Sibérija – Roman Karel, 3) Hrozně – Jaromír Řehoř, 4) Já jsem poznal – Roman Šimků, 5) Hynkovy zámky – René Müller

Na vlně hořícího psa

Jeroným Nikdo, narozen v Přešově, studia nedokončil. Povoláním introvertní hulvát, tlučhuba a hledač hlavní postavy svého života. Jeden pokus o sebevraždu. Příležitostně vystupuje, pokud má z čeho, jinak chodí pěšky. Nejoblíbenější zvíře had.

Prolog

Z vedlejšího pokoje byl slyšet pláč mladší sestry. Otočil jsem se na druhý bok a peřinu přetáhnul přes hlavu. Nevím, kolik uplynulo času, ale najednou se sestra objevila vedle mé postele a tabala mne z ní ven. Cítil jsem v ruce její malou dlaň a následoval záhyby její noční košile, osvětlené žlutým světlem, které k nám přicházelo skrz okenní tabulky z prosincové zabradly. Proti nám pluly velké modré ryby s prasečími hlavami a šupiny z jejich těla odlétaly do prostoru. Prostoupili jsme oknem přímo pod ozářený skalní převis. Ve tváři jsem cítil žár ohně, kolem kterého seděli v kruhu nějací lidé. Sestra se mi vytrhla z ruky, šťastně se na mne podívala, a aniž otevřela ústa, řekla: naslouchej. Poté mávla pažemi, její noční košile se změnila v kůži ryb s prasečími hlavami a začala se nade mnou ve spirále vznášet vzhůru. Proplula skalou a byla pryč. Podíval jsem se zpět ke kruhu lidí a snažil se zachytit zvuky, kterým jsem nerozuměl. A pak jsem se ocitnul uprostřed ohně a čím dál zřetelněji jsem slyšel ono magické slovo: nafališe. Bylo pozdě zhasnout světlo....

Část první – Město

Budík je kretén. Ne kvůli tomu, že vydává protivné zvuky, ale protože mne nevzbudil. Zastoupila jej má hlava, proti dnům minulým nyní ve zhruba dvojnásobném objemu. A v ní miliarda hliněných vojáků plných dynamitu, pravidelně vybuchujících stokrát do sekundy. Ostré střepy likvidují ty přeživší a tak to pokračuje několik minut. Ještě, že je na světě růžový kouzelník. Je po boji, hlava částečně splaskne a já konečně mohu projít dveřmi ven.

Cestou na autobus přemýšlím o poslední včerejší štaci ale jméno toho pajzlu si nějak nemohu vybavit. V trafice si kupuji tabák, včera jsem měl ještě nový a plný krásně vonící mantry. Rád kouřím a ještě raději ztrácím věci. Přemýšlím, co raději. A obě mne neskutečně šve. Věčně poblouzněné plíce a prázdné kapsy. Nedopalek nechám hořící na odpadkovém koši, obratem mizí mezi rty potřebnějšího. Kopějky si nech, povídá řidič, když mu podávám drobné. Sice to nechápu, ale po chvíli žmoulám v ruce lístek a těším se, až zase vystoupím a zapálím si. Už aby to bylo. Už aby tady bylo Město. Konečně je tady konečná. Přemýšlím o tom, jak je možné, že nás před chvílí předjela teta s šátkem na hlavě, na prvorepublikovém kole a s husou v košíku za řídítky. Nepřicházím na žádné řešení, na fyziku jsem byl vždycky blb. Inu, jako ostatně na všechno. Ale on to určitě někdo ví, budu se muset pozeptat někoho chytřejšího.

A tak jsem ve Městě. Tabák mne nemilosrdně řeže do krku, nemohu pořádně polykat. Mířím do nádražní hospody. S úlevou zjišťuji, že zdejší osazenstvo, ačkoliv je jen něco málo po sobotním poledni, je na tom ještě hůř, než já. Objednávám si pivo a guláš. Pozoruji dvě lopaty, jak neustále plní blikající bandity u protější zdi. Jakmile jim dojde palivo, do bandity třísknou plnou silou a jdou si rozměnit k výčepu. Piju třetí pivo, popelník se pomalu plní, z nedotčeného guláše se již dávno přestalo kouřit a lopaty střídavě třískají pěstmi a poté se jdou projít přes půl hospody tam a zase zpět. Tenhle stereotyp mne začíná bavit. Připomíná mi hledání hlavní postavy mého života.

Ze snění mne vytrhují zkažené zuby jedné lopaty. More, nemáš pětku? Kopějky raději nedávám, pokládám na stůl dvacku, které se za chvíli nenávratně zmocní bandita. Třískání pěstí, neidentifikovatelné nadávky. Nádražka se postupně začíná zaplňovat komiksovými postavami, kterým nejen že nic momentálně nejde, ale kterým ujelo již úplně vše. I budoucnost. No, hlavně že jsem ve Městě. V pozdním odpoledni konečně snídám studený guláš, do žaludku se mu moc nechce, ale statečně si v pivovaru hledá místo. Bandita vyhrál, posledních pár ran pěstí do jeho blikající hlavy. Lopaty hledají místo, kde by se opřely, nakonec se jim zžele mé samoty a přisednou si ke stolu. Násady se zkroutí podél opěradla, plechové hlavy se s řinkotem dotknou podlahy. Pohledem na můj lístek mne slušně, pičo kup nám pivo, love jsme projebali, požádají o laskavost. Objednaná piva se drncivě dotknou svých orosených těl a pěna se s tichým žuchnutím snese na propálený umakart. Pijeme, típáme vajgly vedle přetékajícího popelníku a seznamujeme se.

More, říká první Lopata, my jsme bráchové, viš, a on je tady matyk – zajímají ho počty, chápeš? Vzpomenu si na tetu s husou na kole a autobus a s nadějí kývu hlavou, že jako jasně. Druhá Lopata, Matyk, se dožaduje dalšího piva s tím, že mi prozradí zásadní věc. Těším se, že problém s tetou, husou a autobusem bude vyřešen, položím tři prsty do zorného úhlu výčepního, spiklenecky se nakloním k Matykovi a nastražím uši. Matyk si balí cigáro z mého tabáku, pak olízne papírek a mezerami po vypadaných zubech řekne: pičo viš kolik je stojedenáctmilionůstojedenáctsticstojedenáctkrát stojedenáctmilionůstojedenáctsticstojedenáct? Nevíš! Co, pičo? První Lopata se na mne podívá, začne se chechtat na celý lokál a plácne Matyka po násadě. Objednávám tři rumy a vajgl házím na zem, na stole již není místo, z umakartu vylézají čerti, jedničky a nuly. Matykovi teče pivo po bradě, má pocintaný erární oblek. Bere do ruky rum, nejdříve svůj, pak i můj, naplní násadu po okraj a vítězně prohlásí: já to taky nevím, pičo, co je to za číslo, ale je to 12345678987654321!

Jedničky a nuly na chvíli zmizí, aby se pak celá desetinná soustava propálila skrz umakart k houstnoucímu cigaretovému dýmu, pohltila naše starosti a na chvíli nám nechala vydechnout. To jsem zvědavý, jak dnes dojdu na Předměstí, kde jsem již dávno měl být. Je zatím pozdě zhasnout světlo...

pem času, s tím, jak náročnost projektů roste, tak zjišťuji, že asi budu muset začít pracovat s producentem, který pak možná tyhle věci bude chtít řešit.

(Petr Šprincel, vizualizace v kaple Pičazhoven)

Nezabývám se tím, z mé strany může kdokoliv cokoliv, tak to je.

(Pavel Zajíček, básník, DG 307)

OSA je organizace, co mne pronásleduje stejně jako KSČ skoro celý život. Tak jako v KSČ byla většina „podivných“, tak si pamatuju OSA... Tak jak byla KSČ vychcanou organizací, tak byla OSA... Tak jak byly pro mne neprůhledné čachry, finanční čachry KSČ, tak je pro mne OSA... Věřím, že tak jak KSČ mnoha lidem vyhovovala, vyhovuje OSA...

Nechávám na každém volbu, jen snad pak až... když podepíšeš smlouvu s ďáblem, neplač mi na rameni...

(Jura Nedavaška, kapela Ležerně a vleže ad., bubeník a perkusionista)

“ Zvláštní statut má ve Spojeném království také Bible krále Jakuba – zatímco ve zbytku světa se již zpravidla jedná o volné dílo, ve Spojeném království je držitelem autorských práv Koruna a pro šíření je třeba povolení. ”

Vlastní autorská práva neřeším, protože to, co hraju já, jsem dostal, tedy resp. jsem průvodcem toho, co stojí vedle mne. Jediný, o co se starám, je, abych to předával v co možná nejlepším stavu. Jestli se mi to daří, posoudí jiní. A tak, jelikož jsem to dostal, není pěkný s tím handlovat.

Je pěkné, když za tebe řekne slovo kamarád, známej. To je na tom, myslím, dobrý, že fungují mezilidský vztahy.

(Michael Bártek – Žen)

Nejprve odpovím na druhou část anketní otázky, zda mám potřebu se někým nechat zastupovat. V současné době nikoliv, ale nevylučuji, že tomu někdy v budoucnu tak bude. Jde spíše o to, jakým způsobem. Nelíbí se mi praktiky Ochranného svazu autorů, vybírání peněz za jakoukoliv veřejnou hudební produkci a už vůbec ne vybírání peněz od lidí, kteří pořádají koncerty kapel, které hrají vlastní skladby a nejsou registrovány v OSA. V tomto případě jsem přesvědčen, že si OSA nárokuje peníze, které mu nenáleží. Pokud bych se někdy nechal zastupovat, přál bych si, aby tento zastup fungoval pouze pro ochranu autorských práv, tedy aby mé písničky byly zaregistrovány a nikdo nemohl tvrdit, že je složil někdo jiný. Pokud bych někde pak vystupoval, chtěl bych

Autobus na cestě (6. díl)

Rishikesh je krásné město protknuté řekou. Škoda, že je tu tolik těch magorů. Když projdeš hlavní ulicí a mineš stovky ashrámů, narazíš na desítky knižních stánků, všude sortiment jak přes kopírák. Smysl života, Poznej vesmír, Proč jsme tady? atd. Nenašli byste tam jedinou knihu, která vás chce jen pobavit či vzdělat, kdepak, všechny vám změní život. Zřejmě to píšou bratřenci těch guruů, takovej rodinný podnik.

Ale nebyl to jen pobavený výsměch, co ho sem zavál.

Byla to i závist, Jamesova životní cesta byla plná drog, chlastu a sebehledání.

Od mládí tíhl k existencialismu. Věděl, že je to ta nejhorší životní cesta, která nezřídka končí oprátkou či přefiknutým zápěstím, ale nemohl si pomoci. Od mládí to cítil stejně, jako tihle magoři cítí sílu svého mentora. S tím rozdílem, že zatímco oni tu nacházeli smysl všeho, on od malička nacházel pouze nesmysl. Cítil jen to, že celé tohle divadlo, tenhle živůtek, nemá žádné opodstatnění. Je to divadelní hra a hlediště je prázdné. Trezorový film, který byl celá léta zamčen v seifu, a tedy nenávratně znehodnocen. Když vám ho promítnou dnes, nikdo už nepochopí motivy postav, jejich tužby, sny, výhry a prohry, kritiku doby. To vše je mimo mísu a ty na to koukáš jen jako na bizarní mumraj z jiného světa.

Nejspíš Katji i záviděl. Chtěl by mít taky schopnost slepě věřit jakýmkoli kecům, které někdo vyblíje na papír, anebo pronese dostatečně patetickým meditačním hlasem.

Byla tak zranitelná, tak důvěřivá, že už v průběhu večera váhal, jestli ji vůbec přefiknout. Ale byla docela hezká a alkohol ho brzy zbavil zábran. Když spolu potom spali, byl už z chlastu úplně zmogený. Chtěl to mít brzo za sebou, protože se bál, že mu zvadne. Téměř bez předehty zuřivě přiřázel a za pár minut se udělal. Zpocený klesl vedle ní. Cítil tu nekonečnou únavu, jednu z těch věcí, která je tak bytostně mužská a geneticky daná. Něco, co ženy nikdy nepocítí a nepochopí, a proto to budou vždy jen kritizovat.

Ale jo, mají pravdu, dá se té únavě někdy vzdorovat. Ještě to mohl napravit, trochu si vylepšit renomé. Stačilo jen sjet níže a taky se jí věnovat. Už, už se málem překonal, ale... vykašlal se na to a vytuhl. Přitom původně jí to chtěl udělat opravdu hezké. Zase to bylo jen plané předsevzetí. Jako to, že přestane pít, nebo že si najede stálou práci. No tak budu za sobeckýho kokota a co? Nebude to poprvé.

Přesto přese všechno, i přes jeho ateismus, se v něm něco svíralo. Nutkavý pocit, že to přehnal. Že zašel moc daleko. Neměl využívat tuhle nebohou naivní holčičku. Bude to pro ni šok, až pochopí, jak málo pro něj znamená. To jí bude stát pěkných pár doláčů, než jí z toho nějaký guru zase dostane a ukáže jí tu „správnou“ cestu. Podíval se na ni. Ach, Katjo, nebohá, hloupá Katjo. Co s tebou?

A permoníci dál buší, kurvy jedny, těm je to fuk. Měří všem spravedlivě.

Na předním skle autobusu ležel článek Indian Times, nevíme, kolik z cestujících ho ten den četlo, ale i kdyby ho četli, těžko by to u nich vyvolalo víc než soustrastný povzdych nad tím hrozným světem. Psalo se v něm:

Osm mrtvých dětí a dalších pět zraněných je bilance dnešního útoku muže ozbrojeného nožem, který přepadl základní školu ve východní Číně. K masakru došlo v 07:20 místního času, když děti přicházely ze školy. Tři děti zemřely na místě a pět podlehl v nemocnici následkům zranění. Další pět zraněných žáků školy v Nan-pchingu v provincii Fu-tien je mimo ohrožení života. Věk napadených není znám. Vyučování bylo v celé škole přerušeno.

Útočník je podle čínské tiskové agentury ve věku 41 let a pravděpodobně trpí psychickou poruchou. V několika posledních letech Čína zažila řadu útoků ve školách. Úřady jako častou příčinu uvádějí osobní nevraživost nebo psychické problémy.

Raje je ale četl, páteří mu pronikla obrovská bolest, snažil se myslet na něco hezkého, ale moc to nešlo. Stiskl volant ještě pevněji.

Lene a Karl

„Chceš napít?“ zeptal se Karl.

Neodpověděla.

Autobus najel do další ostré zatáčky, v které se ale v protisměru objevil kamion. O tom, že by se na uzounkou silničku vešli oba, nemohla být řeč. Raj tedy nezatočil a prudce dupl na brzy. Autobus klouzal po gumách, sjel ze silnice na kamenku, avšak nakonec zastavil těsně nad propastí.

Lene bezděčně vystřelila rukou ke Karlovi a pevně ho stiskla.

Potom nebezpečí pominulo a ono ho uraženě pustila. Jako když u cesty omylem šlápneš do rozblácené kaluže a rychle vymrštíš nohu zpět do sucha. Takže žádné usmíření, dál trucuju, pomyslel si Karl. Ale já se jí omlouvat nebudu. Nemůžu, vždycky to udělám a ona s tím počítá. Raj mezitím zacouval zpátky na cestu.

Ta ironie, jedeme po silnici, kde každou chvíli můžeme umřít, a kdyby se tak skutečně stalo, tak naše poslední chvíle na tomhle světě nebude polibek, objetí, „miluju tě, lásko“, „jsi to nejlepší, co mě na tomhle zkurveným světě potkalo“, ne, nic takového. Naše poslední společná rozmluva by byla: „Copak neumíš číst? Na tom letáčku je přece jasně napsané, že antimalarika se mají podávat týden před vstupem do ohrožené oblasti.“

„Co na mě řveš, tak to tam vůbec není, tam je napsáno, že...“

Ale tak to je, tohle je život. Buď seš sám a sere tě, že seš sám. Anebo strávíš většinu života handrkováním o tom, jestli si něco řekl, nebo neřekl, udělal nebo neudělal. Možná někdy v budoucnu bude existovat nahrávací zařízení, které bude permanentně nahrávat, ale to pochopitelně nevyřeší vůbec nic. Jistě, člověk se zbaví té nepříjemné, zevnitř spalující nejistoty. Pamatuju si to dobře? Nehádám se tu do krve, i když nemám pravdu? Jenomže povede to jen k dalším hádkám, tentokrát ze zlosti. Nikdo přece nechce, aby mu bylo připomínáno, že se mýlil. Tahle nejistota jak to bylo, to je nakonec často to jediné, co drží ty dva uondané jedince při sobě v určitém klidu zbraní. Až ten přístroj bude, tak už půjdou vztahy úplně do kytek.

Obrovská bolest a znovu tma před očima. Znovu ty záda a krk.

Už se rozhodl, noviny s článkem o Číně se válely na přístrojové desce, často se tím směrem díval. Najdou ty noviny? Dojde jim ta souvislost? Tak či tak, žádnéj trapnej dopis škrábat nehodlal. Možná to nepochopí a nikdo se nedozví proč. Že je to tu stejné jako v Číně. Všichni si klepou na hlavu a říkají, kterej psychopat to mohl být. Jaká nelidská zrůda vtrhne do školky a vraždí děti! Ale oni vůbec nic neví! Vždyť je to jediná šance. Šance, jak o sobě dát vědět, jak zakřičet na celý svět: tenhle zsranej život není k žití! Takhle nás nemůžete vymačkat jako citróny! Stejnou otázku už si kladl obchodník Willy Loman Ve Smrti obchodního cestujícího. Stejně vymačkaná končí i hrdinka románu Koně se také střílejí, když prosí o usmrcení. Ale i kdyby Raj tyhle klasiky četl, těžko by v nich našel útěchu.

Někdy v šedesátých letech se mniši v Tibetu na protest upalovali, potom to prý dělali i lidé v Evropě. Chtěli něčím šokovat. Dnes už by to nešokovalo nikoho. Chceš se upálit, blbe? Tak na, tady máš sirky, prosím. Ne, je třeba jít dál. Co má dělat otec od rodiny, kterému najednou oznámí, že mu zpožděnou výplatu nikdy nezaplatí, a že makal zadara, tak jako se to běžně děje tady nebo v Číně? Musí udělat něco strašného. Něco, co ti nahoře jen tak nezatají. Jedině tak se někdo zeptá proč?

A proto teď čeká na nejvyšší místo hřebenu. V podstatě se na této trati dá zabít kdekoliv, ale on věděl, kde to chce udělat. Za chvíli budou tam na kopci, kde je vesnička Satpur. Vlastně to ani není vesnička, jen tři baráčky v zatáčce na konci kopce. Ale kopec je nějak jakoby nepřirozeně uříznutý.

Vojtěch Landa
(pokračování příště)

Homér's Memorial 2015

Vzpomínka na brněnského básníka Paula Homéra Abrože, neomyslitelné součásti neviditelného kulturního Brna, brněnského undergroundu. Nápad na Homér's Memorial vznikl v hlavě Homérova dlouholetého přítele, archiváře a vydavatele Luboše Vlacha asi měsíc po Homérově smrti v roce 2011.

pátek 9. ledna 2015, Brno, RC Brooklyn

18:00 NADÍVANÝ SKŘIVÁNEK: Boskovicko-brněnská kapela. Pohrobci legendární kapely Pařez s kytaristou Petrem Vojnarem (též Čočka, Idiot Crusoe).

19:00 ZÁVIŠ: Oficiální křest CD „K tomu nic“, které bylo nahráno v říjnu ve studiu Javor a o mastering se postaral Miloš Makovský. Deska je vyvedena v plnobarevném kartonovém digipacku se zasunutou knížečkou s texty. Z titulní strany na váženého posluchače vykukuje „Dáma s oteklou pičou“ – digitalizovaný olej Vladimíra Havrana Smýkala.

20:00 ŤOVAJZ & SPOL.: Pekingský hematom – Poslední velká báseň Zbyňka Havlíčka (1922–1969), kterou napsal roku 1966. Autorem hudebního pásma je Vítězslav Ťovajz Holata.

21:00 YLO-AFRICKÝ SLON: Rousínovská alternativní kapela vzniklá v roce 1988 okolo Břetislava Jelínka alias Jima a frontmana brněnské kapely Dunaj Jiřího Kolšovského. Pro Ylo je typický nezaměnitelný hlasový projev Jima, zakladatele jednochlapové kapely „Fyzické osoby“.

22:00 ČESNEKOVÝ HLAVY: Psychoaktivní těleso tvořené česnekovým guru Lubošem Vlachem, Honzou Lamramem a Radimem Babákem. Jejich vystoupení způsobuje čichové halucinace & další nečekané synestezie.

23:00 MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY: Psychedelický sbor z Třebíče. Undergroundový fénix se šikmýma očima hrající více než 20 let. Na festivalu pokřtí album *Černou tě omotám lepící páskou* (Ears&Wind Records).

24:00 METALURG: Hudba kapely Metalurg z Brna by se dala označit jako hard & heavy s občasným lehkým bluesrockovým nebo tradičně rock'n'rollovým nádechem. Tvrdá, řízná muzika s psychedelickým nádechem, kde se snoubí kytara, basa, bicí, vokál a foukačka. Na festivalu pokřtí album *...a mozek můj* (Ears&Wind Records).

sobota 10. ledna 2015, Brno, RC Brooklyn

18:00 PEPÍČEK ČEČIL: Pepíček Čečil je pravým představitelem hospodské muziky, které dominuje tahací harmonika. Dnes má za sebou velkou část koncertů, která se podepsala na jeho jedinečném a osobitém způsobu projevu. Při jeho vystoupení má většina lidí dojem, že se ocitli v době rady Vacátka v putykách nejnižší kategorie, kde se scházela „galérka“ a kde zábava všech zúčastněných byla na prvním místě.

19:00 NEDĚLNÍ LIDÉ: Skupina Nedělní lidé vznikla v roce 2004. Kolotočářská veselice, panáček s hůlkou, švábi v tapetách, to vše náležitě semleto...

20:00 HOKR: Kapela vznikla v roce 1979 v Praze a v obměnách a s přestávkami hraje tato perla nezávislé hudební scény dodnes. V jedné etapě let devadesátých změnili název na Poco Loco, aby zanedlouho byl znovuzrozen Hokr. Hudebně se jedná spíše o propracovaný art rock s undergroundovým přístupem.

21:00 GREGOR SAMSA: Gregor Samsa (česky Řehoř Samsa – hrdina Kafkovy povídky Proměna) je pražské trio. Všichni tři muzikanti jsou Maďaři pocházející ze Slovenska. V roce 2014 jim u vydavatelství polí5 vyšla výborná deska *Lassú fény / Pomalé světlo*.

22:00 5 KILO UBRUSU: Rýmařovská kapela vzniklá v roce 2009 u legendárního kytaristy Tondy Joniho v kuchyni. Druhou kytaru hraje Střevlík (viz též Miky Marusjak Poetic Band), bicí Mirek Kováč a zpěv kdo jiný, než fenomenální Bohoušek Cicko.

23:00 FASK LUMA: Ryk, údery, žestě, zhudebnělý cestopis. Zřizovatelem tohoto pražského souboru jsou „Nedělní lidé“, přesto ctihodný pan Luma tančí po svém. Tam přidá, tu ubere, onde přitlačí, vykřikne, dumá....

24:00 KONTROLL: Řízná kapela z Prahy složená z bratrů Holubových (basa a bicí – viz též OTK) – jako vždy uchvacující závěr festivalu. Bráchové spolu na pódiu komunikují zásadně prostřednictvím instinktů, pudů a panáků.

Dále uvedeme:

Nové číslo revue DNO pod číslem 21, zima 2015. Skála, Herot, Mucha, Herl, Vlach, Kačur, Čura, Nausea...

mít právo nahlásit svému zástupci, že si nepřejí, aby se na těchto konkrétních vystoupeních vybíral poplatek za autorská práva. Bohužel, jak jsem slyšel od několika kolegů muzikantů, funguje to obráceně a podmínky si diktuje OSA. To je prostě špatně. Domnívám se, že by každý z muzikantů měl mít možnost vybrat si z několika možností, jakým způsobem chce být zastupován.

Na první část otázky týkající se mého vztahu k mým vlastním autorským právům odpovím takto:

Vzhledem k tomu, že velmi často hraji písničky jiných autorů, jejichž autorství plně respektuji, natož abych je popíral, přeji si, aby i s mými písničkami bylo nakládáno jinými interpretů podobně. V době, kdy jsem hrál v Děčíně v několika rockových kapelách, jsem napsal několik písniček, které tyto kapely hrály dál po mém odchodu a nadále mě uváděly jako spoluautora na obalu CD. Já sám dodnes hraji některé písničky, které jsem nesložil sám a vždy, když tyto písničky hraji, svého spoluautora aspoň krátce zmíním. Když vyměním pojem autorská práva za pojem respekt k autorovi, vystihuje to můj vztah k autorským právům nejen mým, ale kohokoliv, kdo něco vytváří.

Já s OSA vlastně ani pořádně moc zkušeností nemám, setkal jsem se s nimi v životě třikrát a bohužel v těch méně příjemných situacích, kdy po nás chtěli akorát tak prachy. O tom, že by někoho zastupovali, nemohla být řeč, protože tam nebyl nikdo s převzatým repertoárem a ani nikdo, kdo by byl zastupován OSA. Nedošli od nás ani korunu, vyhrožovali soudem a nakonec se na to sami vysrali.

(Standa Voda, busker)

Autorství je něco jako patent....pokud potřebuji, aby mě nikdo nemohl kopírovat...musím se o to nějak postarat – patentovat – dát nějak vědět – a někde uložit, že jsem autor toho a toho od tehdy a tehdy atd...to samo sebou lze různými způsoby...a určitě nejenom na OSA.....ale taky mi to může být jedno...

Pokud mám právně doloženo, že jsem toho a toho od tehdy a tehdy autorem...a jde mi o to, mohu si klást samozřejmě své podmínky pro provádění – šíření – mého díla někým jiným....já osobně však nejsem autor...takže mě tento problém nijak nepálí.

(Rostislav Tvrdík, zpěvák a kytarista kapely Svatopluk)

OSA v podstatě vnímám jako zločineckou organizaci podporovanou státem. Připadám si jako pitomec, když mi občas pořadatel po koncertu dá vyplnit tzv. play list kvůli nějaké pitomé organizaci, která nás nezastupuje a ani o to nestojíme.

(Petr Večeřa, Free Jazz Trio, bubeník)

Anketní otázky e-mailovou korespondencí.

Pokračování příště.

Použité citace v rámečku jsou zajímavostmi ze světa autorských práv zdroj wikipedia

ŠLEHY PRO 3BEACH

23. LEDNA LÉTA PÁMĚ 2015 **OD 19.00**

RESTAURACE NA RADNICI TŘEBÍČ, ČESKOSLOVENSKO

METALURG

WWW.METALURG.CZ (BRNO)

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SÁDY

WWW.MMSBAND.ESTRANKY.CZ (TŘEBÍČ)

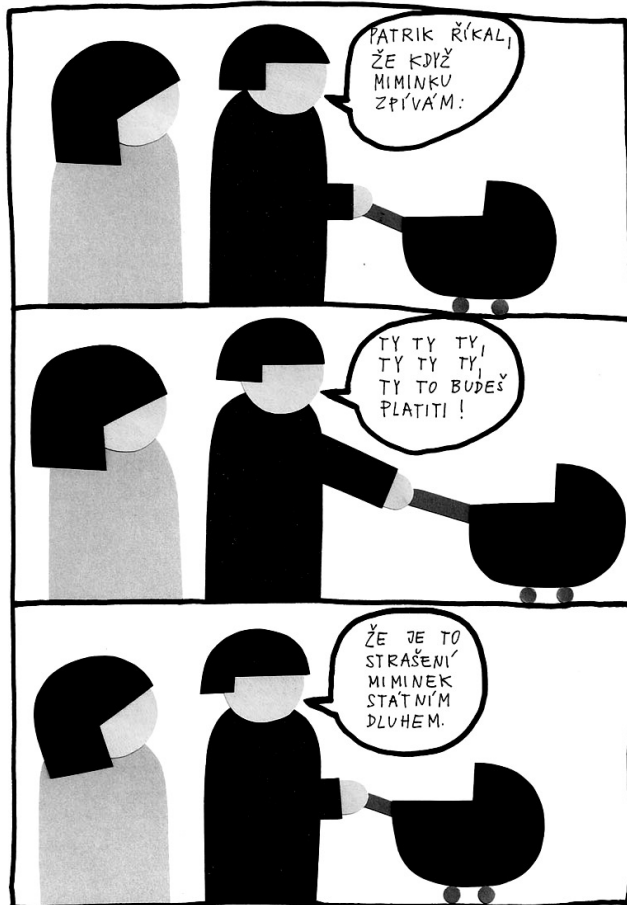
KALAN

WWW.KALAN.AT (WIEN)

WWW.SPISOVNOSTREBIC.CZ
WWW.OBEVARNICHNA.CZ

METALURG MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY KALAN

Spojené království Velké Británie a Severní Irska určilo mantinely on-line porna, například mužská ejakulace je v pořádku, ženská naopak nepřipustná. Porno jako startovní čára k cenzuře internetu? A co na to feministky? ●●● Brněnský podnik Cafe Laundry se tváří jako hospoda, obsluha však již nesvede zinkasovat zákazníka u stolu a hosta nutí platit u baru, kde mají počítač. Vznikl tak mutant mezi hospodou a bufetem ●●● Avizovaný vinyl Sampler Brno nevyjde ●●● Prezident Zeman se vrátil k Vánočnímu projevu, tak jak tomu bylo zvykem u našich prezidentů do roku 1948. Mimo jiné se opět navezl do Pussy Riot: „Nikdy nebudu souhlasit s tím, aby se za symbol boje za lidská práva vydávala pornografická skupinka s vulgárním názvem, protože je to urážka skutečných bojovníků za lidská práva“, řekl ●●● Při slavné premiéře brněnského hudebního uskupení Sdílený špekáček se nedostavil ženský sbor, jediná přítomná sboristka I. L. před fenomenálním vystoupení skupiny usnula na stole ●●● Z Petrohradu byl odstraněn pomník zakladatele Applu Steva Jobse, jeho nástupce Tim Cook se totiž přihlásil k homosexuální orientaci ●●● 23. prosince zemřel archivář tuzemského kutilství a fantom českého venkova Přemek Podlaha. „A tak se pán Šustr z Hronova nad Doubravou zamyslel a spočítal, že normální konev má 117 otvorů v tom kropítku... a že je to škoda. A tak do něj udělal pouze 13 otvorů. Už to funguje na té konvi, konev šetří vodu“ ●●● Kurz Ruského rublu v polovině prosince dramticky klesl, aby se koncem roku dostal zpět na listopadovou hodnotu ●●● „Ženy pod právem šaría nemají žádné své kariéry. Jsme ženami a počítáme s tím, že se musíme starat o naše muže. A oni se starají o nás. Už nikdy nebudete toužit po penězích, tady povedete dobrý život. Jenom se potřebujete vdát, abyste měla dům. A abych byla upřímná, je tady opravdu hodně mužů“ prohlašuje 45letá britka Sally Jonesová na adresu Islámského státu kam vábí další ženy ●●● Po pohřbu 1. brněnského foto poetického klubu 20. prosince došlo v černovickém non-stopu k potyčce mezi přivolanou Státní policií a hudebníky. L.S., zvaný mladý kokot, skončil se čtyřmi stehy na hlavě. Nomen Omen ●●● Česnek pronikl do Uší!

Knižku komiksů Věnduly Chalánkové si opatříte na Dřevěné cikádě drevencikada.cz obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život.

Uši a Vitr vycházejí nepravidelně, k příležitostným, výjimečným akcím 6x do roka. Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 25 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena. Předplatitelé automaticky získávají přílohy k vybraným číslům novin. V loňském roce to byla například CDr se čtením Milana Kozelky, nebo Pavla Homéra Ambrože ve speciální limitované řadě pouze pro čtenáře Uši a Vitr.

Info: redakce-usiavitr@email.cz, Archiv: spodniproudny.cz.

Tiráž

Uši a Větr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel
 Redakce: Fido, Honza Bartoň, J.E.F., externí přispěvatelé: Milan Hausmann, René Müller, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Ivoš Krejzek
 Foto: Arnošt Zuka, Emir Chali, Marie Němcová, Zdeněk Vykydal, Honza Drbal, Vladimír Sabo, Vladimír Havran Smýkal, Miro Trima